

— Çeeeek !.

EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA...
TÜRKİYE İŞ BANKASI
BU SENE 100 APARTMAN DAİRESİ VERİYOR!..

Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırınız... daima kârlı çıkarsınız

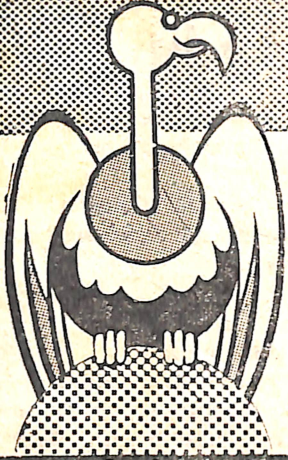
●

AYRICA ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ:

10 adet 100.000 lira — 200 adet 5.000 lira — 500 adet 1.000 lira ve 45000 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

Faal - 1067 - 34

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 31
1 Mart 1962
YIL : 40
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Bir yangın başladı!

KOL KOL, gittikçe yayılan, gittikçe büyüyen, gittikçe bütün yurdu saran bir yangın başladı. İstanbul'da böyle yangınlar olurdu eskiden. Gece, bekçinin çığlığıyle pencerelere koşuşurduk: Gök kıpkırmızı... İhtiyarlar, tecrübeli gözlerle karanlığın haritasını okurlardı: Vefa.. Zeyrek.. Saraçhane tarafları!

Rüzgârın uçurduğu bir kıvılcım, Fatih'te başlayan yangını Beyazıt'a, Beyazıt'ta başlayan yangını Aksaray'a götürür, yeni yangınlar tutuştururdu...

Şimdi, kül olan eski ahşap İstanbul bir beton yığınıdır. Ama, yeni yangın, kıvılcımlarını büyük topluluklardan büyük topluluklara uçurarak, günden güne büyüyor, genişliyor...

İnsanları, gazap cehennemlerinden çıkmış alevden yaratıklara çeviren bu yangın, zengin düşmanlığıdır. Gözlerimizi yumdukça, ateşin üstümüze biraz daha yaklaşacağına, çevremizi biraz daha saracağına, hiç, ama hiç şüphemiz olmasın.

Bunun nedenleri bir değil, iki değil, üç değildir. Biz başlıcaları üstünde duralım. Osmanlı İmparatorluğunda vatandaş üç bölümde toplanırdı: Asker, memur, çiftçi... Büyük zengin, büyük kalabalığın gözünden uzak, saray çevresinde küçük bir azınlıktı. Onların bile sık sık ayaklanan sokağa, servetlerinin zekâtını kelleleriyle ödediklerini tarihlerde okuruz.

Bugünkü Türkiye'de dördüncü bir sınıf yetişti: Adına «iş adamı» diyoruz.

İş adamı, tüccardır, sanayicidir. Kazanan ve kazandıran adamdır. Memleketin kalkınmasında, çağdaş uygarlığa kavuşmasında onun gücünü, onun başarısını elbet küçümseyemeyiz.

Ama, memlekette tüten bacalar, dönen çarklar, işleyen sermayeler büyüdükçe, çalışan kollar, dökülen alın terleri ve uyanan insan toplulukları da büyür. Onların gücünü, onların başarısını da küçümseyemeyiz!

Bu demek değildir ki, iş adamının büyük kazancı, eşit haklarla bölüşülür. Bu demek değildir ki, iş adamının bindiği otomobilin yüzlerce eşi, fabrika kapısında işçi sayısınca dizilir. Bu demek değildir ki, çalıştıranla çalışan aynı apartmanın kaloriferli, sıcak sulu dairelerine aynı asansörde gülüşerek, omuz omuza çıkarlar... Ammaaa, yine bu demek değildir ki, sayın iş adamı, karısına, kızına her yıl model değiştiren arabalar sıralarken, işçi, kış yağmurunu kemiklerine kadar emerek iki saatlik yolu yırtık pabuçla teper... Bu demek değildir ki, işveren, şehrin bir ucundaki yıldızlara tırmanmış apartmanına çıkarken, işçi, şehrin öbür ucundaki toprakaltı kovuğuna iner...

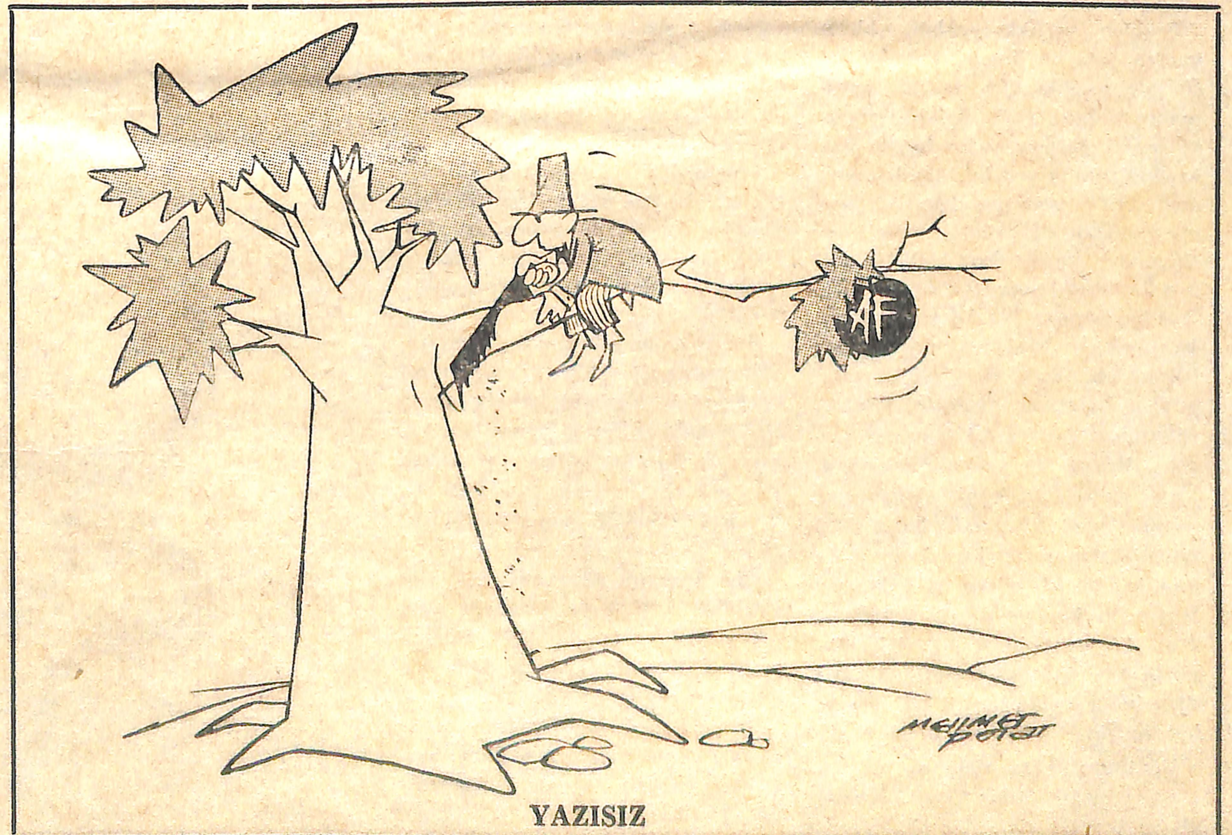
Acı gerçeği korkmadan söylemeliyiz: Onbeş yıllık millî sanayiimizin en verimli yapısı İstanbul gecekonduları olmuştur!

Belediyenin yetkili ağzı, sıkı bir lodos rüzgârına dayanamıyan bu dam altlarında beşyüz bin kişinin yaşadığını söylüyor... Bu beş yüz bin kişi, beşyüz bin susuz, beşyüzbin ışıksız, beşyüz bin ocaksız vatandaştır.

Bu insanlardan, daha kaç yıl Hazret-i Eyüp sabrı ve Hazret-i İsâ yumuşaklığı bekliyebiliriz?

Batının çalıştıranıyle çalışanı arasında da kazanç eşitliği yoktur elbet. Ama yaşama ayrılığı böylesine cennetle cehennem ayrılığı değildir. Almanya'da gördüğüm en az kazançlı bir elektrik işçisinin evi üç odalı, banyolu, kaloriferli bir apartman katıydı. Sönmez ışığı, kesilmez suyu, çocukların oynaştığı yeşil sahası ve buzdolabı, çamaşır makinası, televizyonu vardı. O, motosikletine atlayıp iş başına giderken, otomobil tekerlekleri altında çiğnendiğini düşünecek kadar pabuçları patlak ve ayakları ıslak kaldırımlarda değildir. Artık o, evinde radyosunu dinler, televizyonunu seyrederken, senin hayal ötesi sıcak saltanatını hınçla, hasetle düşünecek

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

YAZISIZ

55'ler yerlerine dönüyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Hesap Apaydın!

Gazeteciler büyük bir masanın etrafında toplanmıştılar. Açılan kapıdan güler bir yüz girdi: Meşhuuur Apaydın!

Sağ elini havada sallıyarak:

— Eeee, dedi, siz mi soracaksınız, ben mi söyliyeceğim?.. Sizin soracağınız, malûm!.. Benim söyliyeceğim de malûm... Malûm ama, biraz da meçhul!

Gazeteciler:

— Öyleyse, dediler, biz sormadan siz söyleyin...

Pala-zede milletvekili bir sandalye çekip oturdu:

— Pekiii, ben söyleyiiim!... Ama az, ama öz!.. Kelimeleri rakam gibi kullanacağım... Şimdi sizin dilinizin altında şu soru var: Adalet Partisinden çıkarılmama ne diyorum?.. Değil mi?

— Evet.. ne diyorsunuz?

— Cinnet diyorum.. intihar diyorum.. kendi kendini inkâr etmek, kendikendini yoketmek diyorum!.. Ne o?.. Şaştınız mı?. Hayır, hayır, avukat edebiyatı yapmıyorum! Bu sözler, bir matematikçinin ölçülü, biçili sözleridir!.. İki, iki daha nasıl dört ederse, beş kere beş nasıl yirmibeş ederse öyle!

— Biraz açıklar mısınız üstad?...

Üstad, gülümseyerek ayağa kalktı:

— Elbet açıklarım... Lütfen bana cevap veriniz: Adalet Partisinin iki baş harfi nedir?..

— A P!...

— Pekiii, şimdi yine lütfen cevap veriniz: Apaydın'ın iki baş harfi nedir?..

Gazeteciler, hayrete benzer bir sesle tekrarladılar:

— A P!...

Apaydın, küçük, fıkırdak bir kahkaha atarak yerine oturdu, bacaklarını uzattı, kollarını kavuşturdu ve odadaki gazetecileri birer birer süzerek:

— İşte, dedi, görüyorsunuz, bu parti bende şahsiyetini bulmuştur. Onu maddeleştiren benim varlığımdır. Kader birliği isimlerimizden başlıyor... O ne kadar A P ise, ben de o kadar A P yim... Şimdi siz söyleyiniz bana: Üçten üç, yirmiden yirmi, binden bin çıkarsa ne kalır?... Efendim?.. Ne kalır?... Sıfır değil mi?.. Koskocaman, bomboş bir sıfır!...

Tekrar yerinden fırladı ve ellerini masaya dayadı:

— Hesap meydanda, dedi, kararı siz verin artık: A P den A P çıkarsa geriye ne kalır?!..

Büyük demagog, gazetecilerin kahkahalarını alkış gibi selâmlıyarak odadan çıktı.

Çimdik

kadar dişleri soğuktan birbirine vurmamaktadır!

Eskiden, varlıkla yokluk, bizim hayatımızda da bugünkü kadar kesin bir yarıkla birbirinden ayrılmamıştı. Eski Türk mahallelerindeki sosyal dayanışmadan bugün çok uzağız. Dünün zengini, kendi çevresinin bütün acılarını duyardı. Ölen bir babanın öksüzü, o mahallenin öz çocuğu olurdu. Orta halli bir mühendis olan benim babamın bile baktığı, yaşıtım bir Ali vardı. Beraber mektebe başlamıştık. Beraber sünnet olmuştuk. Her bayram aynı terzide beraber giyinirdik. Kunduralarımızı, feslerimizi beraber alırdık... Yoksul bir annenin evlenecek kızını mahalle çeyizlerdi: Penbe gaz boyamalarına bürünmüş bakır takımına, pirinç mangalına kadar... Onun içindir ki, gözler gizli bir cehennemin kıvılcımlariyle tutuşmaz, dilsiz bir sevginin pırıltılariyle ıslanırdı. Dudaklarda, nefretle bilenen dişlerin gıcırtılarını değil, sessiz bir duanın kımıltılarını duyardık...

Unutmıyalım ki, onların serveti, torunlarımızın ömür boyu ödeyeceği dış borçlar sömürülerek bir çırpıda kazanılmamıştır. Bıraktıkları camiler, çeşmeler, imaretlerse hâlâ, hâlâ, hâlâ tek övüncümüz!

Türkün Kurtuluş Savaşından sonra yeni bir dünya doğdu: Milletler, milletleri sömüremiyor artık. Kim demiş ki, eşit haklar içinde yaşayan insanlar insanları sömürecek?

Zengin düşmanlığı sokağı sarmıştır. 6 - 7 Eylül'e sadece başarısız bir politikacılar tertibi diyemeyiz. Bir kaç saat içinde, iklimini bulunca «gazap üzümleri» salkımlarını döküverdi!

Bugün de aynı hıncın tepkileri büyük caddeleri, büyük meydanları dolduruyor. Her yol tıkanışında özel arabaların yediği yumruklar sayısızdır. Bu yumrukları, yayaların düşünce altı benliklerinde birikmiş öfkelerden başka neye yorabilirsiniz?

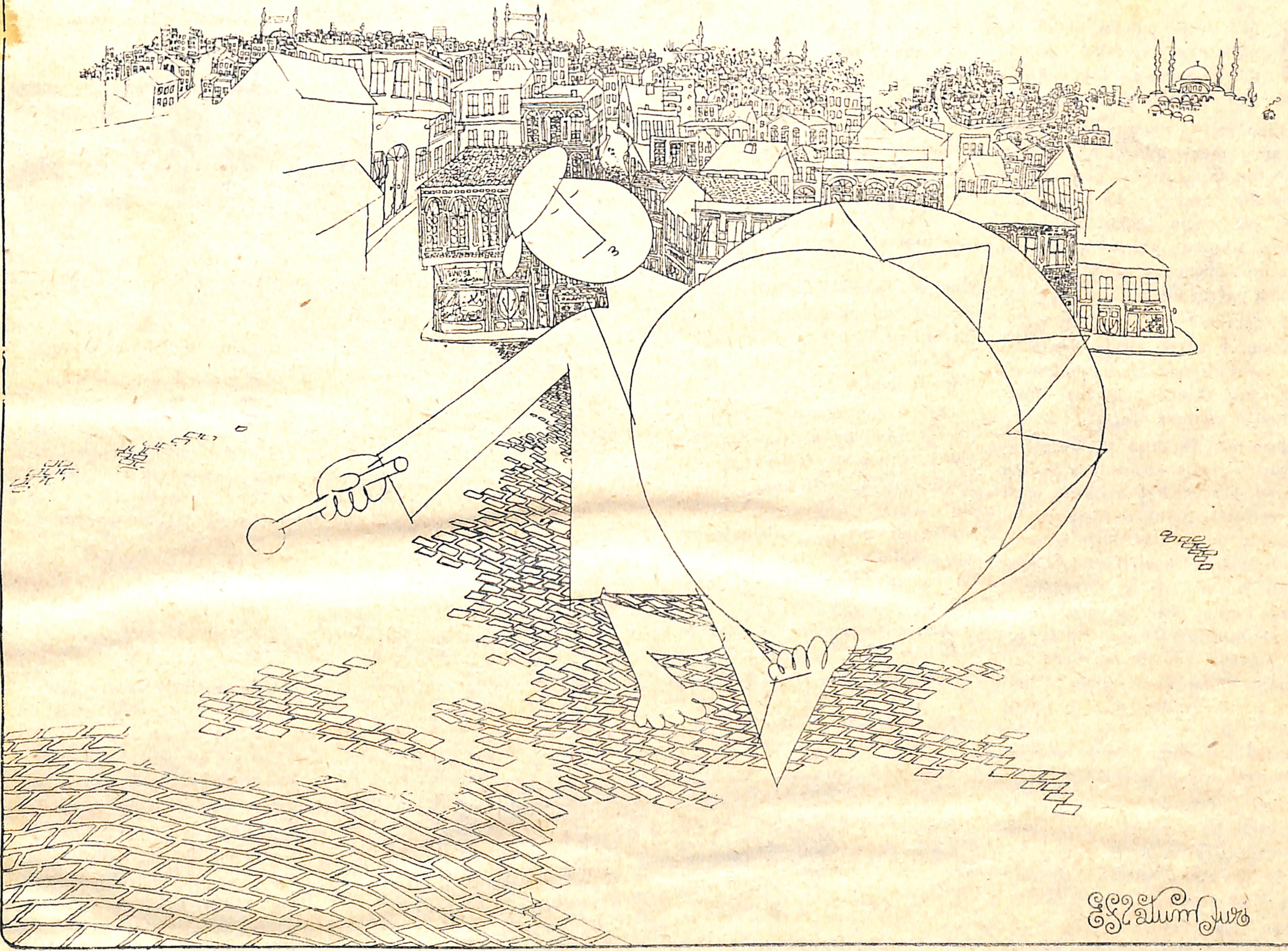
Nice karanlık dünyalar, daldıkları uykudan, Mustafa Kemal'in altın meş'alesiyle uyandılar. Biz, daldığımız uykudan bir yangının ışıklariyle mi uyanacağız?

Bu yangına karşı, namuslu kazanca razı olmak ve insan hakkına saygı göstermekten sağlam sigorta yoktur.

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!

«Bir millet uyanıyor!»

SAN'AT KORUYUCULARI!

Sanatı koruyucular... Ekseriyetle bunlar dul hanımlar. Eşlerini öbür dünyaya selâmetle uğurladıktan sonra, kendilerine bıraktıkları serveti, sanatkârları korumağa hasrederler... Bizden bahsetmiyorum, dışardan... Atina'da böyle bir koruyucu varmış. Dünyanın dört tarafından ressamlar, şairler, romancılar; serseriler akın ederlermiş, kapısı ardına kadar acık evine.. Bir kap sıcak yemek (iki değil bir... çünkü insan yemekle değil, fikirle sohbetle doymağa gider böyle yüksek havalı yerlere) onları yarı aç, yarı tok tutmağa hazırmış... İçki, tersine nehirler gibi akarmış... Çünkü, insanları kaynaştırmağa yarar içki, öyle baklava börek gibi ağırlaştırmaz da üstelik!..

Pariste böyle birkaç salon vardır. Muhakkak dünyanın her tarafında vardır ya... Çünkü dünyanın her tarafında paralı ve istidatsız insanlar, parasız ve istidatlı insanlara koruyucu pozunda sürtünerek yaşamağı severler...

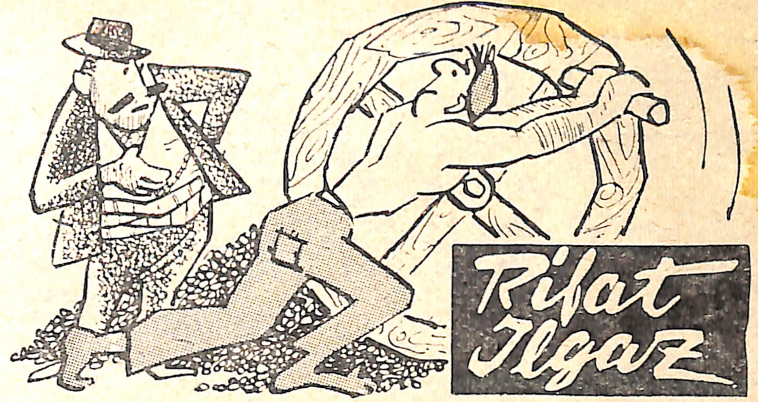
Böyle kibar «imarethaneler» i anlıyamam... Tâ Katangalardan Atinalara taşınıp, kimin kim olduğu anlaşılmıyan bir salon uğultusunun ortasına düşmek istemem top gibi... Fazla boyalı, fazla tasasız, fazla takma ev sahibelerine toslamak istemem... Belki aralarında çok hoşları bulunur, amma, içimi kımıldatmıyorlar... Bu salon demokrasisi bana uzak... Ben kapısını, beni tercih ettiği için bana açanı tutarım gönülce... Sinema gişesine hücüm edercesine, bir kapıdan çullanan kalabalıkta isimsiz «yokluk» olmak gelmez işime...

Şimdi bu bizde dè başladı... Meşhurlar hava alanlarımıza ayak basar basmaz, âdeta bu iş için kiralanmış kişiler tarafından kıskaca alınıyor ve yöneltiliyor koruyuculara... Eğer keyiflerine gidiyorsa, direnmek bana düşer... Fakat ve fakat, bizde, «vur» yoktur biliyorsunuz, çünkü «vur» hemen, «öldür» olur... Ünlü veya kabiliyetli, veya ikisini kendinde birleştiren bir yabancıyı ılık bir atmosfere sokmak iyi... Fazlası fazla... Onun aksırığına, sağına, soluna, işine, gücüne, gönlüne, politik fikirlerine, karışmağa kadar uzanmamalı... Konukseverlik iyi şey, monopolculuk kötü... Garpteki ev sahibeleri boş olabilirler, saçma olabilirler alabildiğine, amma monopolcu değiller Allah için... Sonra başarı elde edilirse, kendilerine değil, içinde yaşadıkları topluma maledeler başarıyı...

Bizde öyle değil... Ufacık bir örnek: Seneler önce Kadınlar Birliği Başkanı dâvet edilmişti milletlerarası bir teşekkül tarafından.... «İsmen dâvet edildim... İsmen dâvet edildim» diye onu bile parlak şahsına ve yüksek meziyetlerine maletmek.... Galiba doğarken bizlere bir muzip peri değneğini dokundurarak «Yerinde say» demiş... «Yerinde say ömrün boyunca!» Sayıyoruz işte!...

Nimet ARZIK

namussuz

HACI İlyas, oğlunu fındık çuvallarının arkasında Zeliyha ile yakalamıştı. Kan beynine sıçramıştı Hacının:

«Ulan yezit!» diyordu, «Utanmayı peynir ekmekle mi yedin, namussuz! Açıktan açığa da olur mu bu kepazelik. Hani bi daha kapısından içeri ayak basmıyacaktın şu pavrukanın. Adımını atarsan ayaklarını kırarım dememiş miydim. Haaa? Ne var bu pavrukada?»

Bu fabrikada birbirinden sıska, birbirinden soluk, birbirinden genç tam on sekiz tane kız vardı. Bir de başlarında Hanife ablaları... Hani kadından sayılırsa eğer...

Sürmeneli İbrahim tükürecek avuçlarına fındık kırma makinesinin kolunu, bilmem kaç beygirlik gücü ile çevirecek, fındıklar çıtır çıtır kırılacaktı. Bu on sekiz kızın işi, kırılan fındıkları kabuklarından ayırmaktı. Bu zor bir iş değildi ya... Günde on dört saat bir minderin üzerinde oturup kalmaktı işin zor tarafı... Ayağa dineldin mi, beller kırılmasa, kollar sapır sapır dökülmese fındık ayıklamak da iş miydi sanki...

Hacı İlyas oğlunu çekmiş odasına, verip veriştiriyordu:

«Ulan!» diyordu, «Gençliğimizde hep yedik bu naneleri... Amma böyle irezilcesine yemedik. Kapat şu kapıyı da otur şuraya bakalım! Nah şöyle karşıma!..»

Hacı İlyas, oğlunu dipten duruğa bir süzdü. Elinden çıkan her işi beğenen bir ustanın çalımı ile:

«Ulan köpek.... Bayağı adama döndün bu günlerde... Hani sakalını, bıyığını da yolmasan, beni bile kandıracaksın!»

Çubuğuna bir Bafra sıgarası geçirdi. Oğlu kaçırmadı fırsatı. Tabancasına davranır gibi yapıştı çakmağına «şak!» diye çaktı. Bir çakışta ateş almıştı. Hani almasın... Tükürür çakmağın yüzüne, açık camdan denize fıraltırdı.

Hacı Efendi;

«Aç kulağını da iyi dinle!» dedi, «Her bi şeyin yolu var, yordamı var. Eşek kovalamanın bile bi usulü var demişler. Bu pavrukada edepsizlnk istemem ben... Ne halt edeceksen hep dışarda... Bak ne diyorum... Karda gez, izini belli etme diyorum sana... Bunu hangi baba der. Olğun adamım ben, anladın mı, pavrukadaki kızlardan birine göz mü koydun... Gel bana, dobra dobra, - ulan baba de! Ben kızla verdim mercimeği fırına, bu kızdan sana hayır yok artık... Kes hesabını da boşuna minder eskitmesin. Halden anlarım ben... Ağzımı açıp ileri geri lâf etmem. Hem ne demiye lâf edeyim. Sayı ile mi virdiler bana. Tuttuğum gibi kolundan yallah dışarı! Al, gör hayırını. Amma velâkin pavrukada olmaz bu namussuzluk. Neden mi olmaz? Olmaz işte!»

Dursun birden celâllanmıştı. Gıcık almıştı bu konuşmadan:

«Baba!» dedi, «bu çöplüğün horozu İbrahim mi? Ha? Sürmeneli İbrahim mi bu çöplüğün horozu?»

«Sana ne! Sen İbrahimin adını salâvatla al ağzına!»

«Neden salâvatla alacakmışım! Namuslu adam olduğu için mi? Fatmayı neden çıkardın işten, ha? Neden çıkardın?»

«Senin aklın irmez bu işlere.... Toysun daha!»

«Söyle! Neden yol verdin?»

«Bekledim bir iş karıştıracağın yoktu. Çıkardım ben de...»

«Amma... Kız, İbrahime tutkundu!»

«İbrahim de kıza tutkundu değil mi?.. Aptal!.. Sahipsiz kızı kim olsa baştan çıkarır. Neden Fatmayı baştan çıkaramadın!»

«Sen koğmasaydın o da olurdu..»

Babası:

«Toysun... Çok toysun daha!» dedi..

Bu lâfın altından kalkmak için:

«Hıh, dedi, sanki sen koğdun da iş düzeldi mi? Dün akşam İbrahimi gördüm Ambarlıkta... Fatmanın evinin oralarda dönüp duruyordu!»

«Deme!»

«Valla!..»

Sözün kendine geçtiğini görünce:

«Böyledir bütün bunlar...» dedi, «donsuz gelir pavrukaya... Kıçları don gördü mü, palazlanırlar birden...»

Babası lâfı aldı ağzından:

«Başını sokacak yeri yoktu, sandallarda yatıyordu. Altına iki çuval attım. Yat şu pavrukada dedim. Geldiği gün gözleri kararıyordu açlıktan. Virdim eline elli kuruş, git dedim, bir çorba iç de gel! Aç köpek... Karnı doydu namussuzun! Bırak! Kötü kötü söyletme beni!»

«Baba! Ne üzüyorsun tatlı canını! Tutup kolundan dehlersin, olur biter!»

Hacı İlyas acı acı güldü:

«Peki» dedi, «yarından tezi yok. Yol veriyorum İbrahime... Sen yapışırsın makinenin koluna. Tamam mı? Bu çöplüğün horozu da sen ol, tavuğu da!»

«Aman baba!»

«Ne oldu?»

«Yapamam ben! Günde on saat çalışamam!»

«Ulan çalışsan ne halt edeceksin. Nasıl çevireceksin o kolu! Nerde sende öyle... Hadi söyletme beni akşam akşam!»

«Benim çalışmam şart değil ya... Hele sen bi kere yol ver... Bir ayı daha bulunur! Memlekette ayı mı yok!»

«Ayı çok memlekette amma... Ayının terbiyelisini nerede bulacaksın! Nerde İbrahifm gibisi... Yat dersin, yatar... Kalk dersin, kalkar. Bir burnunda halkası eksik!»

Biraz durdu. Oğlu ile fazla yüz göz olduğunu düşünerek saatini çıkardı:

«Şimdi sen bırak İİbrahimi de.. Topla tasını tarağını bakalım... Bir daha şu pavrukanın kapısından içeri adımını atmıyacaksın! Dışarda ne halt karıştırırsan karıştır, şimdi doğru mahalleye... İp tutmaca! Bir daha önünden bile geçmiyeceksin pavrukanın! Anladın mı?»

Hacı Efendi, oğlu çıktıktan sonra makineden yana doğru yürüdü. Kızlar geniş bir hasırın dört yanını fırdolayı çevirmişlerdi. Kırılmış fındıkları çevik parmakları ile kabuklarından ayırıyor, bir selenin içine avuç avuç atıyorlardı. Kabuklar bir dağ gibi yığılmıştı hasırın ortasında. Hanife abla makinenin oluğundan akan kırılmış fındıkları habire hasıra doğru kaydırıyor, kızların işini kolaylaştırıyordu. İbrahim, sağ adımını ileri atmış, iki bileği ile makinenin kolunu sıkıca kavramıştı. Kızlar, gerili pazılarına kaçamak bir göz attıktan sonra işlerine eğiliyorlar.. İkide bir saçlarına sık sık sardıkları yemenilerini düzeltiyorlardı. Bu yemeni biraz da erkek içinde çalışmanın günahından koruyordu onları...

YAZISIZ!

Hacı Efendi İbrahimin bileğinden yapıştı:

«Yürü!» dedi, «benim odaya!»

Kapı kapanınca hemen başladı:

«Pavrukaya geldiğin günü unutmadın elâlem... Heee?.. Sana söyleyorum. Dilini mi yuttun. Onutmadın değil mi?..»

«Unutmadım Hacı Efendi!»

«Sandallarda yatıyordun... Don yoktu kıçında, onu da unutmadın değil mi?»

«Unutmadım!»

«Hani bir sabah makinenin kolunu çevirirken gözlerin kararmıştı da açlıktan, dinelip kalmıştın. Al şu elli kuruşu da git, aşçıdan bir çorba iç demiştim sana. İnsan oğlu çiy süt emmiştir, çabuk unutur!»

«Ben unutmadım!»

«Unutmadın da akşam olup ortalık karardı mı, ne halt etmeye dolanıp durursun Ambarlıkta? Ayağı yanmış it gibi! Söyle bakalım kimlerin peşinde dolanıp duruyorsun?»

«Geçen akşam bi hava alayım dedim de....»

«Geç bunları!»

«Bak Hacı Efendi, doğru, doğru, dosdoğru! Bende ana yok, baba yok... Senden gizlim kapaklım olmaz benim... Askerliği de yaptım!»

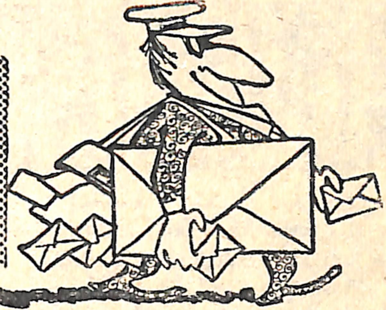
«Söyle! Yoksa evleniyor musun o kızla?»

«İzin verirsen!»

«Evleniyorsun ha? Geldiğin günü nasıl unutursun sen! Açlıktan gözlerin kararıyordu, karnını kim doyurdu senin! Yatacak yerin yoktu altına çuvalı kim verdi. Seni pavrukaya makinist yaptım. Şu koskoca makineyi teslim ettim sana. Çalış oğlum İbram dedim, bu pavruka senin! Sen tutup evleniyorsun.. Söyle bana evlenirsen bu makinenin kolunu günde on saat nasıl çevireceksin? İnsafın yok mu senin?.. Vicdanın yok mu senin?... Batıracak mısın beni? Senin yaptığın evlenmek değil, düpedüz namussuzluk!»

Rıfat ILGAZ

Nimet Arzık — Ankara Mektubu

Partizan!

Şu Yön dergisine kızıyordum. Kızdığım şuydu... Öylesine salmıştı ki «sosyalizm» kelimesini, ağa sosyalist kesildi, koyu sağcı «ben zaten sosyalistim, sosyal adalet» diye tangır tangır nutuklar atmağa başladı... Salon bebekleri bir burun pudralama, iki ruj tazeleme, bir nefes dedikodu arasında tiz tiz: «Tabiî ki sosyalistiz» demeğe başladılar kıvır kıvır...

Artık kızmıyorum. Geçti kelimenin modası... Nominalist bir toplumuz. Birşey yok olacaksa, evvelâ kelimede yok olur; var olacaksa evvelâ kelimede var olur!...

Şimdi «partizan» kelimesi moda... «O terziyi bu terziye, o göz üstünü çürük gösteren boyaya, bu göz üstünü yumruk yemiş gösteren boyayı tercih ederim!...» diyene karşı taraf cevap veriyor: «Partizansınız...» Politikacılar dalaşıyorlar: «Partizan zihniyeti yok etmeli!...» Sokak adamı idareye kızıyor: «Partizan idare n'olacak!...» Bir kuru partizanlıktır gidiyor...

Partizan, benim bildiğim kadar, bir tarafı tutandır, bir fikri savunandır, taraftar demektir daha basitçesi...

Genç bir Vekil tanırım, kumraldır, zekidir, iyi niyetlidir de üstelik... Nerdeyse nefes almıyacak... Aldı mı nefesi... «Hımm partizan nefesi» demeğe kadar gidiyorlar çünkü... Kendi partisinden birine selâm verdi mi, gülümsiyerek karşı partililer çullanıyor:

«— Başladı bile partizanca muameleye...»

Gazeteler yazıyorlar çarşaf çarşaf: «— Partizanca hareketi yüzünden.. Falanca yerde huzursuzluk başlamıştır...» Tarafsızlar, tarafsızlıklarını yüksek taşıya taşıya, fetva buyuruyorlar:

«— Eh, o kadar partizanlık olur canım!...»

İnsan insana gülümsemez mi?.. Bir dostu kucaklıyamaz mı?... Bir yakınla gidip yemek yiyemez mi, «partizan» diye damgalanmadan?... Bu kadar «sekter» lik olur mu?... N'olur hanımefendiler, gayrete gelin de şu «sekter» lâfını salalım ortaya.. Nasıl olsa iki fikri birden kâseliyecek kafa azdır, onu salalım ki partizan lâfının modası geçsin... SEKTER... SEKTER... İyi hatırlayın!...

Turp gibi!

Emniyet Müdürü, (Ankara Emniyet Müdürü) ambulans kapısının açılmasını bekliyordu ve heyecanlanıyordu biraz da... Ben de olsam heyecanlanırdım... Siz de olsanız... Sedyeler üstünde çıkacak eski bir Cumhurbaşkanıydı... Emniyet Müdürü dikleşerek ambülânsın açılan kapısına baktı, gayri ihtiyarî yardıma koşmak için bir hareket yaptı ve geri çekildi: «A... aaa!... dedi içinden, turp gibi, turp!...»

Turp gibi olan, sedyeler üzerinde çıkacak diye beklediği eski Cumhurbaşkanıydı. Hastalığı dolayısiyle nakledilmişti başkente. Yardımsız indi arabadan... Daha da şişmanlamış, daha da sıkılaşmıştı... Yardımsız geçti hastahanenin kapısından mermeri titretir adımlarla hastahanenin merdivenlerini çıktı, şöhret merdivenini tekrar çıkarcasına!..

Emniyet Müdürü baka kaldı ve içinden: «Turp gibi... Allah Allah, turp gibi!...» demeğe devam etti.

Ucuzluk

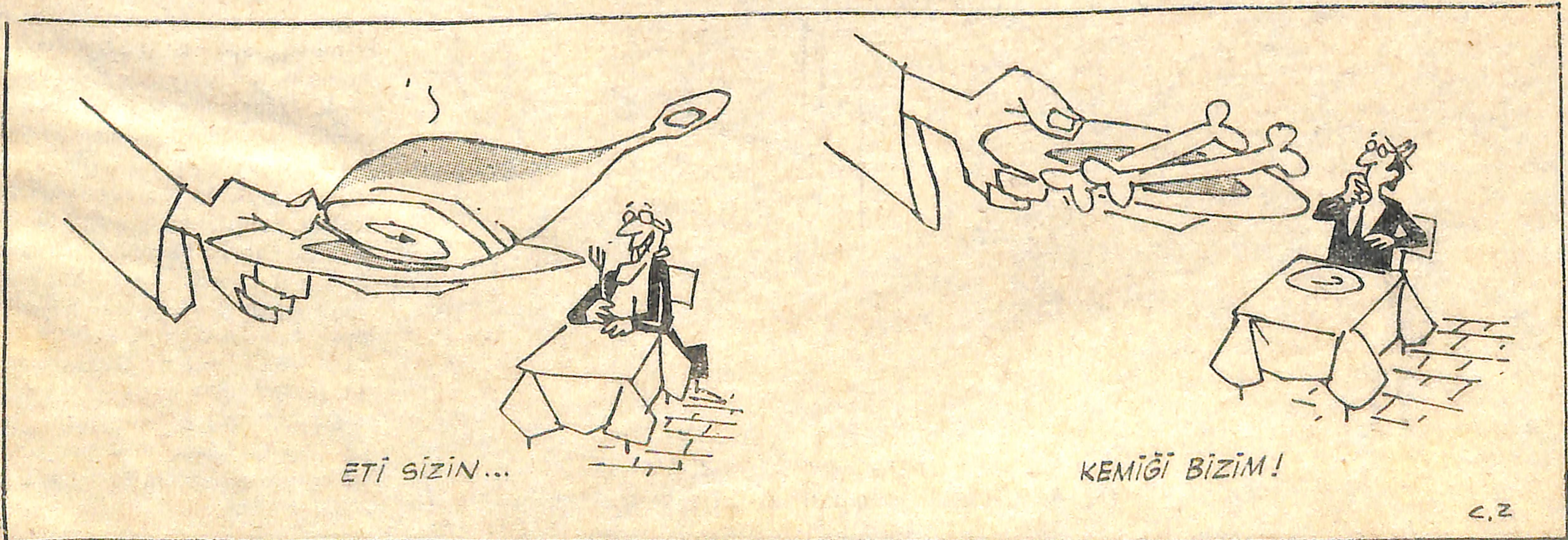
Kırıkkale Öğretmenler Derneği, derdi neyse, gösteri yürüyüşünde arıyordu dermanını geçenlerde. Çok zeki bir idareci, onları şu sözlerle caydırmak istedi, asfaltı tepmekten:

«— Yürüyüş çok ucuzladı, siz de bu ucuzluğa düşmeyin!...»

Ben olsam hiç mâni olmağa kalkmam. Bırakırım daha da ucuzlasın, tâ bedavalaşıncaya kadar... Çünkü nasıl olsa kendini bilen «bedavadan» geçinmez!...

Sonra yürüyüşü seyrettim ve düşündüm, bu dünyanın her tarafında yapılır, yapılır amma insanın içinde neyi tatmin eder?... Haşmetli bir tarafı yok... Sıcak bir tarafı yok... Yağmurlu bir günde, üşümüş üşümüş, siklâmen fon üzerine beyaz harflerle çizilmiş ulu orta dövizlerle yürümek?... Sen yalnız işin sığı tarafını alıyorsun demeyin bana... Mânasını al demeyin bana... Her mâna, kötü tatbikatta çok mânasızlaşabilir. Mâna, kötü organize edilmiş gösterilerde çok zavallılaşabilir... Yürüyüşün de iyisini çekiyor insanın içi, her şeyin iyisini çektiği gibi... Bir şey daha dikkatimi çekti, bu hak savunması için «devrimci» yürüyüş bir «selâmlık» yürüyüşüydü... Kırıkkalede hiçbir hanım öğretmen yok muydu bu yürüyüşe iştirak edecek? Hiçbiri erkek meslektaşlarıyla aynı dâvayı gütmüyor muydu?... Yoksa gene «Siz elinizin hamuruyla erkek işine karışmayın» mı diye tepmişlerdi kendilerini?.. Yahut daha pratik tarafından «Bu yağmurlu havada asfalt tepip zatürreye yakalanmağa değmez» öğüdü mü verilmişti... Eğer buysa öğüt, iyi gene!...

Avrupa'ya et ihraç edeceğiz. (Gazeteler)

futbolun getirdiği

KENAN AKINCI

SAĞ omuzum düşük, sol bacağım kısa olduğundan bedence Pissa kulesine çok benzerim. Şaşı gözlerim, biri dik, biri yatık kulaklarım, değişik yönlerde uzayan burnum ve çenemle de modern resimlere....

İşte bu birkaç özelliğimle - hiç işkilsiz - anlıyanlar için yüksek bir değer taşırım.

Fakat gerçek güzelliği gören ve anlıyan o kadar az ki... Bana güzel diyecek zevk sahibini bulmak büyük mesele.

Bu yüzdendir yirmi yaşında niyetlendiğim ve yaşım otuzu geçtiği halde, hâlâ evlenemedim.

Hadi böyle yüksek zevk sahiplerinin azlığını, bu yüzden bana rastlıyamadıklarını, şansıma küsmem gerektiğini düşünelim. Ya «armudun iyisini ayılar yer» sözüne ne buyurulur?

Sokakta gezinirken gördüğünüz çiftlere bir bakın: Birbirine yakışanlar muhakkak ki, azınlıktadır. Onlar bir yana; diğerlerini gözden geçirin. Söz gelişi, yanınızdan geçen - yaması ustalıkla gizlenmiş - gri pantalonlu, uzun boylu adama bakıyorsunuz: Memur olduğu her halinden belli. Yanında şeytan değiştirmesi, kara kuru bir kadın. Boyu adamın kemerine yetişmiyor.

Başka bir çifte bakıyorsunuz: İzbandut gibi bir kadın... Yanında karga kadar bir herif.. Onlar da kolkola girmişler. Bir tanıdığa rastlayıp, bak mak için döndükçe adamcağızın ayakları yerden kesiliyor!.

Hele şu köşedeki pastacıdan çıkan çifte bakın: Şöyle böyle yüz yirmi kiloluk bir adam. Mezar taşı gibi iki ön dişten biri içeri uzamış, biri dışarı. Alt dudak aradan geçiyor. Kafa Göksu testisi, kaşlar elbise fırçası, bıyıklar harman süpürgesi... Yanında sarışın, ince, çıtı pıtı bir bebek. Hani Lokman Hekimin kendine saklayıp yanlışlıkla verdiklerinden...

Daha fazla sokulmamanızı öğütlerim. Çünkü o şirin sarışının yanındaki acayip yaratığa «şekerim» dediğini duyup, gülmekten yerlere yuvarlanabilirsiniz!

İşte, kafamda bu düşüncelerle yürüyor, onları bir araya getiren elbet bizi de görür, diyorum.

Böyle ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Başımı kaldırınca şaşırdım. Ayaklarım beni getire getire Stadın önüne getirmiş. Oysa futbol denen şeyin «F» sinden haberim yoktur. Topu getirip gösterseler, «bu karpuzun içi geçmiş, yapsa yapsa yirmi beş kuruş yapar» diye pazarlığa girişirim.

Öyleyken, gözlerimi açınca karşımda bilet gişesini göreyim! Olur şey değil... Elbet bunda bir keramet var..

Hemen girdim kuyruğa..

Trübünler tıklım tıklım.. Solumda yakışıklıca bir delikanlı, sağımda dazlak kafalı şişman, asık suratlı bir adam var. İkisi de ciklet çiğniyor. Arkama baktım. Piliç gibi bir kız. Ben böyle fazlaca güzel gördüm mü, önce dizlerimin bağı sonra umudum kesilir. Hemen önüme döndüm.

Takımlar sahaya çıkmağa başlamıştı. Solumdakine sordum:

— Kimle kim oynuyor kardeşim?

Önce şaşkın şaşkın, sonra ters ters baktı. Bir şey demeden sahaya çevirdi yüzünü. Kalan cesaretimi toplayıp sağımdakini dürttüm:

— Bey amca, o alaca mintanlılar kim?

O da bir şey demeden tuhaf tuhaf baktı, cikletini çiğneyip alkışlamasına devam etti.

Ben de ciklet çiğner gibi yapıp alkışlamağa giriştim. Nene lâzım dertsiz başımı derde sokmak istemem. Olur ya, ciklet çiğnemeyene ceza falan vardır. Bu ara solumdaki delikanlı bana acımış olacak. Sorumu cevaplandırdı:

— Abi, onlar mintan değil, pijama ceketi. Pantalon kısımları kayıp da, aramağa çıkmışlar.

Fakat yutmadım. Pijama çeketi böyle dar olmaz.

Az geçmeden maç başladı. Kimsenin bana doğru bakmadığını anlayınca, ciklet çiğnemeyi bıraktım.

Hareketli bir oyun vardı. O alaca mintanlı dediklerim topu alıp ötekilerin kalesi önüne gelmişlerdi. Arkamdan bir ses duydum; o pilicin sesi:

— Ye onu! At be!

Kim ne yiyecek acaba diye döndüm. Kız sahadakilere bağırıyor. Kendisine baktığımı görünce, kırk yıllık ahbapmış gibi:

— Nasıldı? dedi. O inek hakem ofsayd demeseydi bomba gibiydi bu gol!

Hayret doğrusu.. Bir görüşte kanı kaynamış bana kızın. Böyle zeki kızlar da var demek..

Bütün sevimliliğifi takınıp gülümseyerek dediklerini doğruladım:

Bir ara bizim alaca mintanlılar ötekilerin kalesi önünde doluştular. Ne olduysa oldu bütün oradakiler söz birliği etmiş gibi ayağa fırladılar «Gool!» diye bağırdılar.

Onların fırlayıp bağırmağa başlamasıyla sırtıma bir yumruğun inmesi bir oldu. Yumruğunun hizasında bulunmadığımı bildirmek ve özür dilemek için vurana doğru şiddetle döndüm: Deminki kız! Sevincinden ter ter tepiniyor. Bir yandan da sille tokat yağdırıyor. Okkalı bir yumruk vurmak için kolunu kaldırdı. Sağ omuzumu kezledi. Düşük olduğunu farketmemiş olacak saldırınca ıska geçti, yumruk dazlağı buldu.. Herif bana doğru öyle bir suratla döndü ki, kız «affedersiniz» demeseydi işim dumandı hani.

Gene oyunu seyre daldık. Az geçmeden kızın tuttuğu takım bir gol daha attı. Golle birlikte enseme gaipten bir şaplak, yanaklarıma da iki öpücük kondu.

Ben artık bir gol daha atsınlar diye boyuna Kulhuvallahi okuyorum. Hani kolayını bulsam, hatim indireceğim..

Fakat başka gol atılmadan maç bitti.

Sonunu merak ediyorsunuz işin değil mi? Evlendim onunla! Yirmi kadar maçta önüne oturup, gol sayılarının birkaç misli sille tokat yeyip öpücük aldıktan sonra, evlendim.

Ama, doğrusunu isterseniz hiç te memnun değilim hayatımdan. Karımla sevişebilmek için mutlaka radyoyu açıp maçın başlamasını beklemek kolay mı?..

Kenan AKINCI

⁂

Ah şu erkekler!

İki kadın, aralarında konuşuyordu:

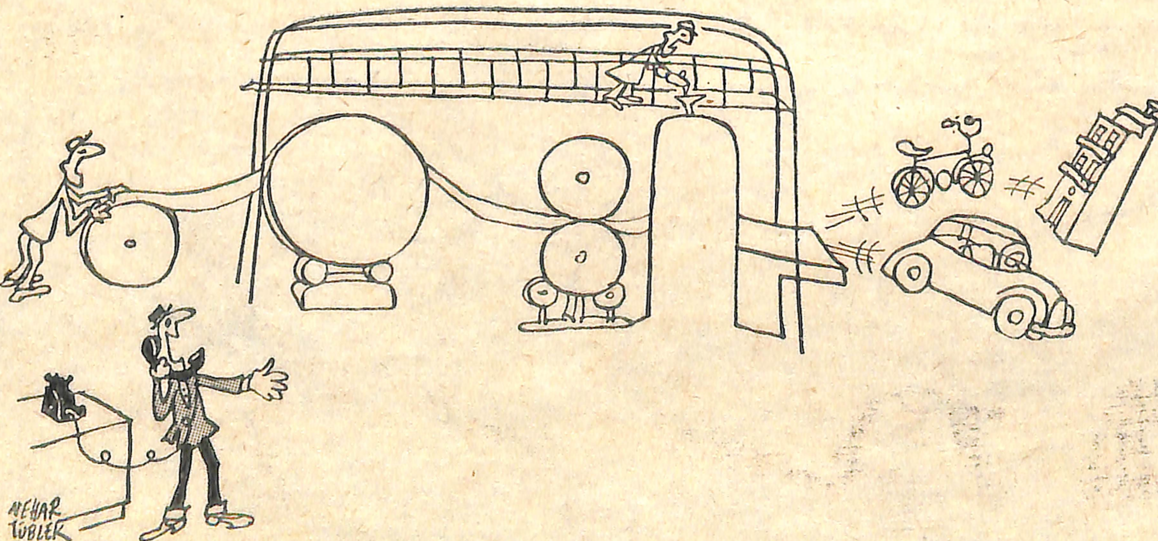
— Ah Neclâcığım, kocam şu son zamanlarda öyle geçimsiz oldu ki... Geçen gün, ansızın öyle yemeğine geliverdi... Beni, ev kıyafetiyle saçlarım dağınık, yüzüm soluk perişan bir vaziyette görünce: «İnsan, bütün gün çalışıp didinen kocasını böyle mi karşılar?» diye, açtı ağzını yumdu gözünü.

Neclâ, arkadaşını teskin ettikten sonra müsaade isteyip evine döndü. Kocasının eve gelmesine daha vakit vardı. Arkadaşının düştüğü hataya, kendi düşmemeliydi... Hemen aynanın karşısına geçip makyajını tazelemeğe, gözlerine kuyruk çekmeğe başladı. Kulaklarının arkasına Christion Dior'un parfümünden sürmeyi de ihmal etmedi. Bu iş bittikten sonra da en güzel, en şık elbisesini giydi. Tam işi bitmişti ki, kapı çalındı... Sevinçle, koşarak kapıyı açtı... Neclâyı, evde bu kadar şık görmeğe alışmamış olan kocası:

«— Ne bu şıklık? Süslenip püslenip nereye gidiyorsun böyle?..» diye homurdanmaya başladı.

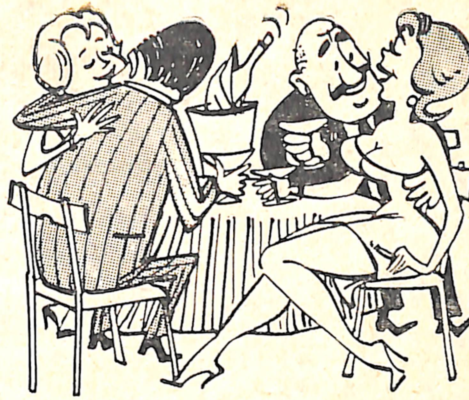
Ah şu erkekler!

Bazı gazeteler hediye dağıtıyor... (Gazeteler)

— Şaşılacak şey, Joe!.. Türkler matbaada bir inkılâp yapmışlar... Baskı makinasına bir taraftan kâğıt koyuyorsun... Öbür taraftan ev, otomobil, bisiklet çıkıyor!.

FABRİKA kurma derneği

Burhan Esen

(Fabrika kurma, fabrikayı yaşatma, dumanını bacadan tüttürme derneği) yönetim kurulu üyeleri ve başkanı Ankara'dan dönüyorlardı. Yıllarca çeşitli partilere oy veren, milletvekili çıkaran kasaba halkı, bu çabalarının sonuç vermediğini görünce, bir dernek kurmaya karar vermişlerdi. Dernek kurulmuş, paralar toplanmış, başkanın idaresi altında yönetim kurulu üyeleri fabrikanın kurulmasını gerçekleştirmek için, soluğu başkentte almışlardı.

Dernekte yapılan toplantıda, başkan, Ankara'daki incelemelerini anlatmaya başladı:

— İrezil olduk. Haysiyetimiz gırh paralıh oldu. Gosgoca dennek için beşbin lire ile yola çıkılmaz, didik. Dığnemediniz. Pevlige gurmak için önce baş bamak oynıyacak. Geselerin ağzını açıcaaz. Melmeket halkının virdiği paralardan gayri benim bilem kendi kesemden 12,5 lire elli guruşum gitti. Nidek, helâl olsun! Varınca ilkin İreisicumhura gidelim, didik. Bilürsünüz, balık baştan dutulur. Yavuz adam. Hepinize selâmı va. Devrim tomofilini yörüttükten sona, sıra pevlikelere geldi, dedi. Ordan başbakana vardık:

— Pevlike, didik.

— Önce huzur, didi.

— Hızır gibi yetiştin emme, dennek adına meruzatımızı sunuyok, didik.

— Purogırama dahil edildiseniz, eyi. Agsi helde sizi ben bile gurtaramam, didi.

Devlet pilânlama deyiresine seyirttik:

— 30 yıl sonaki purograma dehilsiniz, didiler. Pevlikenin bacası 30 metire olacak. Biz 50 diye dayattık. Düdüğü ince ötecek, didiler. Gasabamızda çimendifer va. İkisi bibirine garışur. Emme, nasıl öterse ötsün, ilâkin bi öttü mü etiraftaki melmeketlerden duyulsun, hasetlerinden çatlasınlar, didik. Gabul ettiler.

Ötelde bi dinenelim, didik. Senayi Bakanı bizi aratmış. Angara Palasa bakmışlar, yoğuz. Cihan Palasa tilefon açmışlar, yoğuz. Berlin Hoteline sormuşlar: Cövap, burda deeller. Odacısını goşturtmuş. Adam bizi Hergele meydanındaki (Ardehan - Arabgir - Darende - Urumeli) otilinde buluncaz, güccük dilini yutayazdı. Bilürsünüz keebiliyetliyimdir, lözümlü yerde parayı su ider akıtırım. Odacıya üç gızın şefteli yirkene tesviri bulunan yüzlüklerden birini toka ittim:

— Sen bizi Avurupa Ötelinde gördün, didim. Bizim paytarın odacısı deel ya. En aşşadan golleç mezünüdür:

— Avrupa Palasının hösüsi deyiresinin gademhanesinden çıkarkene gördüm, diycem, dedi. Sizin ağnıyacağınız işi idere iddik. Seneyi Bakanı ilen pevlikenin gaç penciresi olacağını, işçisinin nirde yatıp galhacağını, gurucuların möteşeppis hiyetinin löcmenlerinin gaçer deyireli olacağını müzekere ittik. Çıkarkene elini omzuma goydu:

— Biz gece gündüz dimeyiz. Bi de bakarsın gece aklıma düşer pevlikenin benyo güvetinin kaç santim olacağını sizinne görüşmem icap ider. Neriye tilefon idelim, sizi nirede bulalım?.. didi.

Ecem Gamber'in gayfesinde diyemem ya.

— Gulübde, didim.

— Gulüb Pötide mi? Gulüb Gırandda mı? deye sordu. Pötin gulübü disem, gosgoce dennek hiyeti Gıravat dururkene aşşaya, pötine inmiş, diicek.

— Gıravatda, didim.

Hemen idere gurulunu topladım. Gısa bi müzekereden sona garara vardık. Masıraftan çekinmicez... Sorduk, soruşturduk... Gulüb gıravat «Höst» sösiyetenin girdiği yermiş. Önceden masa dutmak ilâzımmış. Gündüzden karsunu gördük. Bi masa, gaç guruş, didik. «Elli gâat» didi. Elliyi suladık. Öteberi masırafı tefterine gayıt geçtik. Akşam olunca giddik. Karsun ikide bi gelip:

— Ne emrediyosunuz, deyo. Irakı deyoz. Çölmek kebabı, deyoz. Raka saltası, deyoz. Az sona yine depemize dikiliyo:

— Ne emredirsiniz...

— Mancar, gompir gızartması, bi yarımlık. Af idersiniz, goç yumurtası, saksığan beyni... Emme ucuzumuş. Yiye yiye elli panganot bitmiyo, karsun tekrar setiresini ilikliyip dikiliyo:

— Emirleriniz... Pantılon gayişimizde gevşedecek delik galmadı. Gulaksızın Münir:

— Burda pevlikeler va. Hep bu yidiklerimiz o dan çıkıyo. Yoksama 150 lire ile galhamazdık, diyo.

— Ah... Pevlike... Bizim melmekete de böylesine bolluk getirecek. Hele bi gurdurabilsek... deyip gadehlere el uzatıyor, balıklara, köftülere, gızartmalara çatalları batırıyoz... Etirafımızda baldır bizim gasabaya gelen teyatura gızlarına benziyen boyalı dudaklı, gısa gollu garılar peydahlandı. Ketip Umar, yavaşçana gulağıma fısladı:

— Bunlar da pevlikenin memulatından mı dirsin?... Bu yaşıma geldim. Ağzıma acı su gatmamıştım. Hele garı gız, benim tefterde gayıtlı deel. İlâkin melmeket menfaatı için, pevlikenin hetiriylana fedakarlık etceez. Bi tanesi gulağıma asılıyo. Öteki bıyıklarımı çekiyo. Beriki göbeğime dirseğinene vurup: «Ağa, cüzdanın hangi çepte?» diye soruyo. Bizim virdiğimiz ellilik disen hezine olmuş. Karsun önüme seğirtip:

— Gızlara şampanya virelim mi? Dakımları tezeleyim mi? dimekte. Pevlikenin olduğu yerde bed bereket va. Tevekkeli millet pevlike, pevlike diye yırtınmıyo. Esmer, gaşlı gözlüsü, meyhane daburesine çıhar gibi dizlerimin üstüne çöküvirdi:

— Gız, didim, sen pevlike gördün mü?

— Üüüüh... Beni çıharan pevlike, masırafıma gatlanamayıp iflez itti...

Zabaha garşı gulübden galktık. Kasaya uğrıyalım, belkim bizim ellilikten bi gaç guruş gayfe parası bilem artmıştır, didik.

— Hisap, 1250 gayme dimesin mi... Pevlikenin bacası başımıza yıkılıyo, sandık.

— Ya bizim ellilik!.. diyecek olduk.

O, masa gabatına gapurası imiş. Gaba türkçesi, pevlikenin düdüğü bedeve ötmeyo! Her «Düüüüt» diyende yüzlerlene panganot yiyecek. Melmeketin müreffehi için, masıref idecez...

Burhan ESEN

⁂

Tedbir!

Mecliste, Nuri Beşer savunmasını yaparken, birinci sıralar hemen hemen boştu. Milletvekilleri, Bakanlar, ne olur ne olmaz «yakınında» olmak istemiyorlardı hatibin...

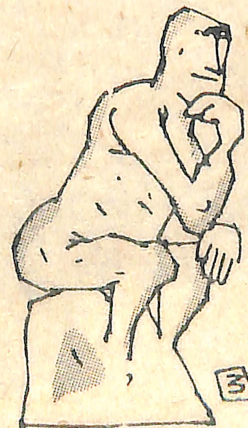
Sevimli Kayserili Bakan Turan Feyzioğlu, birinci, ikinci, onuncu sırayı bile kendine «münasip» görmemişti de, tââââ arkalardaydı, Beşer'e yarım kilometre uzakta...

E, bir tedbir bin musibet önler, ister sessiz olsun, ister patlar!

Taassup !

Parlamıya başlayan yıldızlarımızdan biri fotoğrafını çeken basın fotoğrafçısına sıkı sıkı tenbih eder:

— Aman fotoğrafımı basacağınız sayfaya başka birinin fotoğrafını koymayınız!..

— Neden koymıyalım?

Yıldızın yanında bulunan Atıf Kaptan onun yerine karşılık verir:

— Efendim babası mutaassıp da, yanında tanımadığı kimselerin bulunmasını istemez!..

Teşhis!

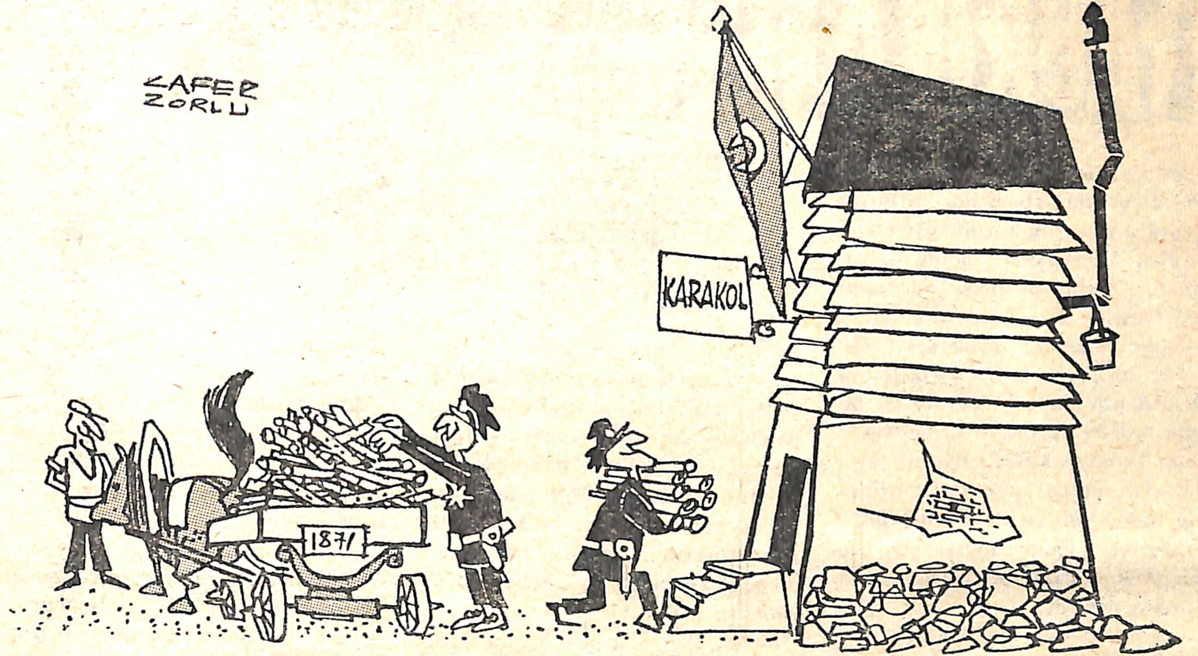
Ses sanatkârı doktor Alâeddin Yavaşça'ya eli sıkı bir filmcinin karısı telefon eder:

— Doktor bey, bugünlerde kocamın kulakları çok ağır işitiyor, neden oldu acaba?..

Doktor Yavaşça hemen cevabını verir:

— Herhalde, kendisinden para istemişsinizdir!..

Bazı karakollarda dayak atıldığı iddia ediliyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Geçti Bor'un Pazarı

Gece gündüz demeden, pusulara yatardık,
Bıldırcınlar, keklikler, güvercinler tutardık,
Bazan hapı yutturur, bazan hapı yutardık,
Taş gibi lokmaları çiğnemeden yutardık...

Birden, bir hazımsızlık ârız oldu mideye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!...

Yaz görmeden eridi dağların karı, buzu,
Uyuz koyuna döndü sürümüzdeki kuzu.
Hiçbir baytar tedavi edemez o uyuzu!
Soframızda daima bulundururken muzu:

Şimdi fitiz bir çürük muşmulaya, iğde'ye:
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!...

Şanssızlıkta bizlerin yeryüzünde yok eşi,
Hepyek, dubara attık, atamadık düşeşi!
Çok gözledik, doğmadı bahtımızın güneşi
Ancak Millî Piyango söndürür bu ateşi!

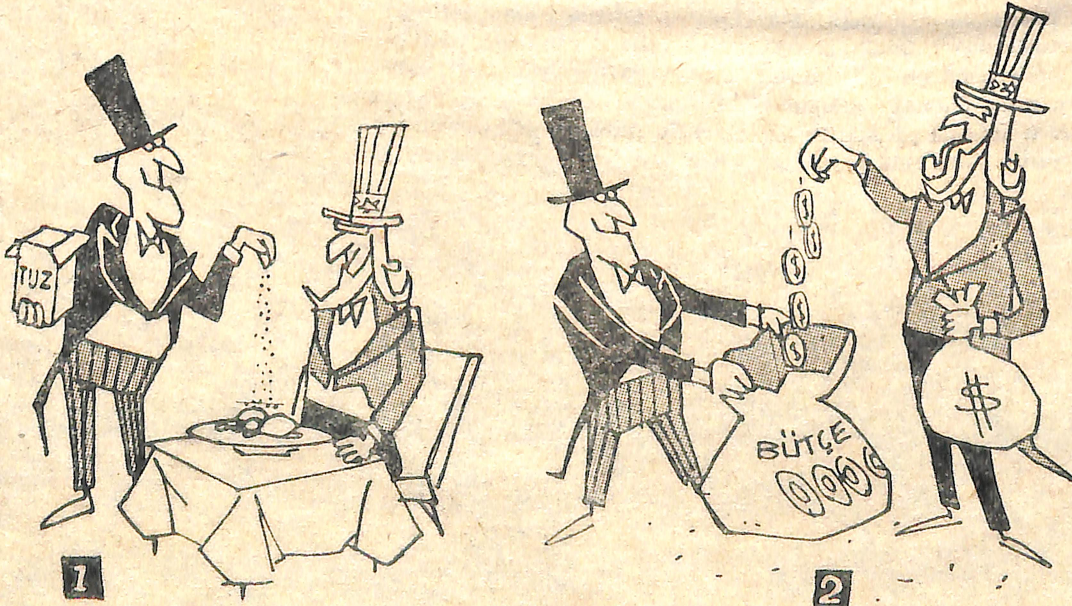
Son umudumuz bağlı kaldı son keşideye:
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!...

Şebabet kisvesine bürünmek istiyoruz,
Genç kızlara karşı genç görünmek istiyoruz!
Ayakları altında sürünmek istiyoruz!
Bir atımlık barutla övünmek istiyoruz!

Yüzümüze bakan yok artık kartlaştık diye:
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!...

Necdet ATILGAN

Amerikaya tuz ihraç ediyoruz. (Gazeteler)

YAZISIZ

Anlayalım !

Gönül Yazar'la bir gece kulübünde tanışan yeni zenginlerden biri, damdan düşercesine sordu:

— Size zengin fakat aptal birisi evlenme teklif ederse evlenir misiniz?

Güzel yıldız, muhatabının yüzüne mânalı mânalı baktı:

— Bu bir anket sorusu mu, yoksa bir evlenme teklifi mi?..

Dekolte Tuvaletler!

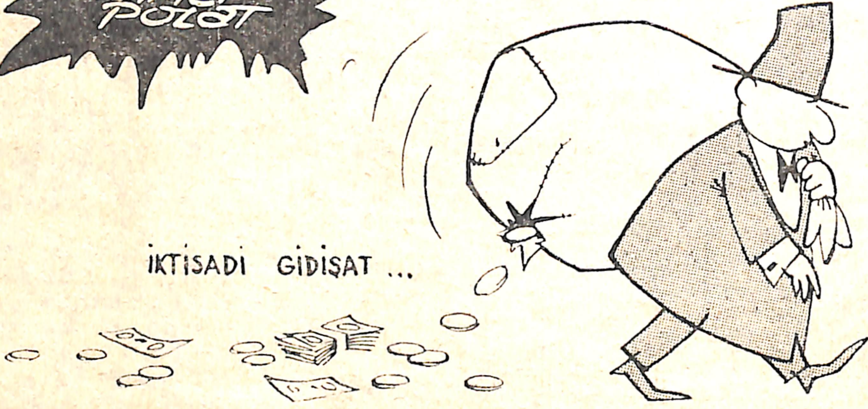
Ayhan Işık, bir ziyafete dâvet edilmişti. Hemen hemen sofradaki bütün hanımlar dekolte tuvaletler giymişlerdi.

Ertesi gün stüdyoda kadın artistlerden biri sordu:

— Nasıl dün gece gittiğiniz ziyafetteki hanımların tuvaletleri güzel miydi?

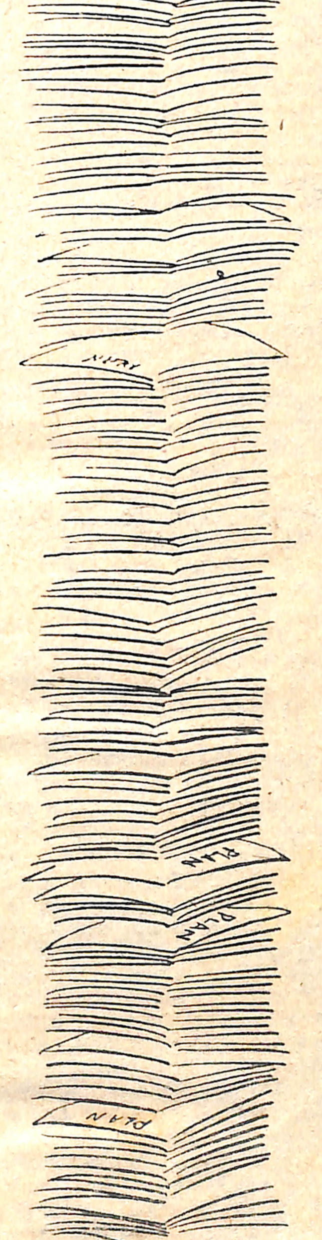
Ayhan Işık, şu karşılığı verdi:

— Masanın altına eğilip bakmaya vakit bulamadım doğrusu..

İKTİSADİ GİDİŞAT ...

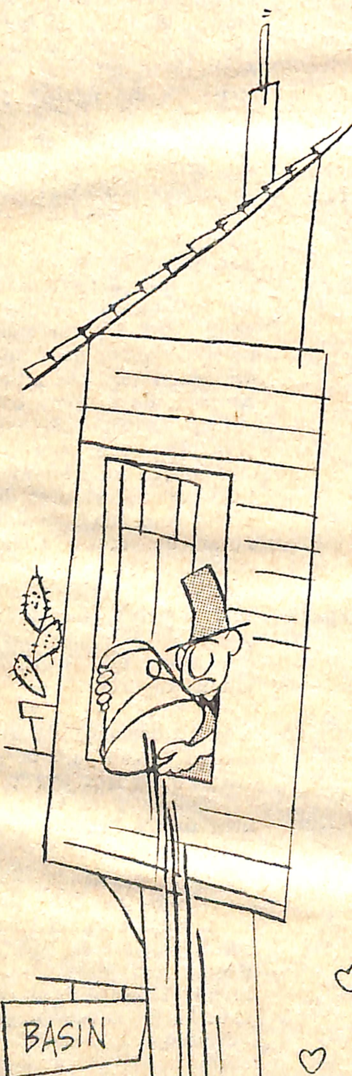

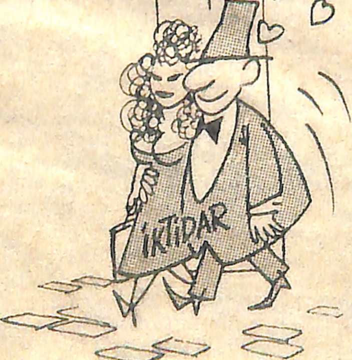

KALKINMA FAALİYETİ ...

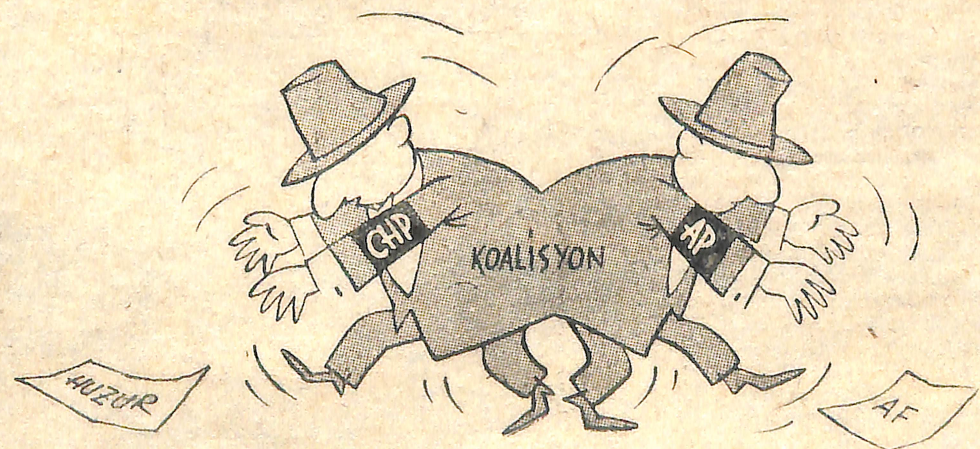

YAZISIZ

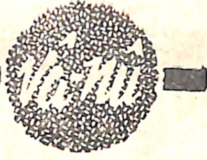
YAZISIZ

YAZISIZ

BİR KADININ İNCE TARAFI

ARKADİ AVERÇENKO'DAN ÇEVİREN:

— I —

Bir mecliste çene çalarken:

— Ben filânca plâj şehrinde din lenmeğe gidiyorum, dedim.

Bayan Nadya hemen atıldı:

— Yok canım! Ben de bu ayın sonunda aynı yere gitmek niyetindeyim. Sizin yolculuk ne zaman?

— Bir ay sonra... Oh, oh!.. Ne hoş tesadüf! Beraber gideriz. Hem ben şeref duyarım, hem siz yalnız başınıza seyahat etmemiş olursunuz. Kadınların yolculuğa yapayalnız çıkmaları münasip değildir.

Bir müddet sonra dostum avukat Nikola beni bir köşeye çekti:

— Aklını mı kaçırdın sen, çocuk? dedi. Bu karıyı başına niçin musallat ettin?

— Neye canım, fena mı? Bayan Nadya'yı beğenmiyor musun, yoksa? Tanıdığımız kadınlar ortasında bir tane onun gibisini göstersene!

— Daha fena ya... Daha fena ya... Güzel bir kadınla seyahat etmek! Allah vermiye, yarabbi! Düşmanıma temenni etmem.

— Sebep?

— Artık bugünden sonra rahat huzur yok sana! Angaryadasın! Bayan Nadya'nın kulu kölesi, uşağı hizmetçisi, dadısı, lalası, her şeyi sensin. Maazallah, eşya kaybolsa mesuliyet sende. Tren kaçsa kabahat senin. Yer bulmak, pencereden rüz gârın esmemesini temin etmek, kompartımana sıcak basınca bayanın mantosunu çıkarttırmak, hava biraz soğuyunca mantoyu tekrar giydirmek... Bunlar hep senin vazifen. Sabah oldu mu sabunu, havluyu, diş macununu, diş fırçasını ba vuldan çıkaracaksın. Apteshane önlerinde, elinde havlu nöbet bekliyeceksin. İşin yoksa büfeden çay ve yiyinti almak için istasyonları gözle dur. Geceleri tavşan uykusuna yatacak, «Aman içeriye açıkgözün biri girip de bizim dilbere sarkıntılık etmesin!» diye nöbetçilik edeceksin. Aynı zamanda bir tarafından öbür tarafına dönerken sakın açılıp saçılarak soğuk almasın diye, ikide bir yoklıyacaksın. Üstelik bir de sayın yol arkadaşınızın sabaha karşı diş ağrısı tutar mı sana? İşte o zaman işin iş, kaşığın gümüş!... Haydi ilâç peşine! Aspirin, soğuk pansıman, sıcak pansıman! İstasyonunuza varınca hamal tutacak, hem kendi eşyana, hem onunkine mukayyet olacaksın. Otellerde aynı manzara. Lokantalarda kendine yemek seçtikten başka onun yiyeceğini de seçeceksin. Hasılı, anladın ya, azizim, halin berbat.

İçimi çektim. Yüzümde bir aptallık ifadesi belirdi. (Bunu karşımdaki aynada gördüm.)

— E... Ne yapalım? Başa gelmiş, çekilecek. Hem azizim, bu, senin büyüttüğün kadar müthiş iş değil.

— Yaa... Görürüz. Anandan emdiğin süt burnundan gelecek.

— II —

Trenin hareketine yirmi dakika kalmıştı. İstasyona geldim. Bavullarımı birinci sınıf bekleme salonunun kanapesi altına sokuşturdum. Kendim de üçüncü mevki bekleme salonuna giderek avare avare dolaşmaya başladım.

Nadya'nın başı kapıdan uzandı. Beni görür görmez, yıldırım süratiyle yanıma geldi:

— Burada işiniz ne? Bir saattir, koskoca istasyonda aramadığım yer kalmadı.

— Ooo... Günaydın Nadya.

— Siz şimdi günaydını münaydını bırakın. Trenin kalkmasına bir şey kalmadı. Alimallah kaçıracağız. Hani biletler?

— Ne biletleri? diye, hayret etmiş göründüm.

— Hoppala! «Ne biletleri» ne demek? Yoksa seyahatten vaz mı geçtiniz?

— Sahi! Trene binmek için önceden bilet almak lâzım, değil mi?

— Ha şunu bileydin! Ne duruyorsunuz? Koşup bilet alsanıza...

— İyi ama biletin nerede satıldığı ne malûm?

— Agucuk bebecik... Çocuk musunuz siz? Bunda bilmiyecek ne var? Hem gişenin nerede olduğunu bilmediğinizi de farzetsek bileti bir hamala aldırmayı da mı akıl edemiyorsunuz?

— Ya hamal parayı alır da kaçarsa?

— Hamalların kollarında numaraları vardır. Numarasını ezberlersiniz, tamam.

— Ya ezberledikten sonra unutuverirsem?

— Unutacağınızdan korkuyorsanız kaydedin.

— Aksiliğe bakın ki kalemim yok.

— Vay !Birinci kampana çaldı. Treni kaçırıyoruz.

— Galiba... Ben de öyle zannediyorum.

Nadya beni elimden yakalıyarak kapının yanına kadar götürdü.

— Burada bekleyin. Bari bileti ben alayım. Hamal bulmağa da vaktimiz kalmadı. Gişeye kendim koşuyorum.

— Peki! Ben burada sizi beklerim.

Kadıncağız gişe önlerinde çırpınırken, ben ellerim ceplerimde etrafıma bakınıyordum.

— Haydi haydi! Çabuk trene biletleri aldım.

O önde, ben arkada, seğirttik.

— Hani bavullarınız? diye arkasına döndü.

— Birinci mevki bekleme odasında.

— Koşup alsanıza...

— Bavulları aldıktan sonra ne yapayım?

— Şimdi «yangın var!» diye bağıracağım. Trene gelmeğe de mi aklınız ermiyor. Haydi öyleyse, bavullarınızı almağa beraber gidelim.

— Bu bavul çok ağır. Ortalıkta hamal da yok. Ben bunu yalnız başıma taşıyamam. Kolum ağrır.

— Aman yarabbi! Sizin gibi kavalyeyi başıma nereden musallat ettim? Eh öyleyse, bir ucundan siz yapışın, öbür tarafından da ben tutayım bari... Beraber götürelim.

Bavulu beraber taşıyarak plâtforma çıktık.

— Vay! Bu ne küçük tren? Buna mı binip seyahate çıkacağız?

— Deli misiniz siz? Bunun neresi tren? Bu, birbirine ekli iki boş vagon. Tren ötede. Baksanıza...

Ayağımızı vagonun basamağına değdirdiğimiz sırada düdük öttü ve tren hareket etti.

Nadya, mendiliyle yüzünü kurulayarak gülümsedi:

— E... Şayet ben olmasaydım trene binebilecek miydiniz?

— Ne münasebet!

Yarım saat kadar öteberi konuştuk. Birdenbire:

— Karnım acıktı! dedim.

— Trene binmeden önce niçin karnınızı doyurmadınız?

— Unuttum.

— Mademki unuttunuz, o halde, uğrayacağımız istasyonlardan birinde yemek yersiniz. Ne zaman büyük bir istasyona varacağız? Yolcu rehberinize baksanıza...

— Yolcu rehberim yok ki...

— Bende var. Alınız.

Elime rehberi aldım. Evirip çevirmeğe başladım.

— Ne kalın şey bu böyle! Kimbilir içinde kaç tane istasyon ismi yazılıdır. Bu kadar istasyon içinde şimdi uğrayacağımızı nereden bulayım?

— Anlaşıldı anlaşıldı. Verin de ben bakayım öyleyse... (Rehbere bakarak:) Kırk dakika sonra bir istasyona geliyoruz. Sekiz dakika duracağız.

— Sekiz dakikada büfeye gidip gelemem. Sonra tren kaçarsa ne yaparım ben? Hem benim saat dakika hesabına pek aklım ermez.

— Ben sizi götürüp karnınızı do yurayım bari...

Boynumu büktüm. Yetim, bîkes bir çocuk tavrı takındım. Nadya halime acır gibi yüzüme baktı.

— Peki ama, azizim! Siz şehirdeyken hayatınızı nasıl tanzim ediyorsunuz?

— Kim demiş hayatımı tanzim ediyorum diye? İşlerim karmakarışık. Bana kimsecikler bakmıyor. Babam öldü, yetim kaldım. Annem tâ uzaklarda... Yaşamak çok güç. Hele seyahat etmek ondan daha zor. Düdükler, kampanalar, hamallar, biletler... Aman Allah vermiye, yarabbi... Akıl erer iş mi bunlar...

Genç kadın şefkatle yüzüme baktı:

— Eh, eh! Ben yanınızdayken merak etmeyin. Sizi götürür, oradan da sağlam getiririm! Koca bebek!

— III —

Hayatımda bu kadar nefis seyahat yaptığımı hatırlamıyorum. Şımarık bir çocuk haline gelmiştim. Benim beceriksizliğim karşısında kendi kudretini hissederek izzet-i nefsi okşanan, pohpohlanan Nadya etrafımda pervane gibi dönüyordu. Karnımı doyuruyor, beni yatağıma yatırıp yorganımı sıkıştırıyor, her işimi bitirdikten sonra:

— Başka ne istersin, söyle bakalım, bebeciğim! diyordu.

İstasyonlarda hamalların peşinde koşan, otel aramağa çıkan, pazarlık eden hep oydu.

Kalabalık yerlerde ara sıra arkasına dönerek, bir dadı gülümseyişiyle:

— Aman, dikkat et! Kaybolma evlâdım! diyordu.

— IV —

Şehre döneceğimiz sırada dostum avukat Nikola'ya, beni istasyonda karşılaması için telgraf çektim.

Trenimiz gara varır varmaz, hemen dışarı fırlayıp dostumun boynuna sarıldım.

Nadya, pencereden haykırdı:

— Hani paltonuz? Soğuk alacaksınız. Hem evinizin telefon numarasını söyleyiniz de size yemek hazırlaması için hizmetçinize haber vereyim. Yoksa aç yatarsınız. Akşam üstü karnınızı kâfi doyuramadım.

Nikola, kulaklarına inanamıyor, acaba kendisiyle alay mı ediyoruz diye yüzümüze bakıyordu.

Yol arkadaşım, önünde bavullarımız yüklü iki hamal, elinde bir takım paketler, vagon kapısından çıktı. Bir eksiğim var mı gibisine beni tepeden tırnağa kadar muayene ederek:

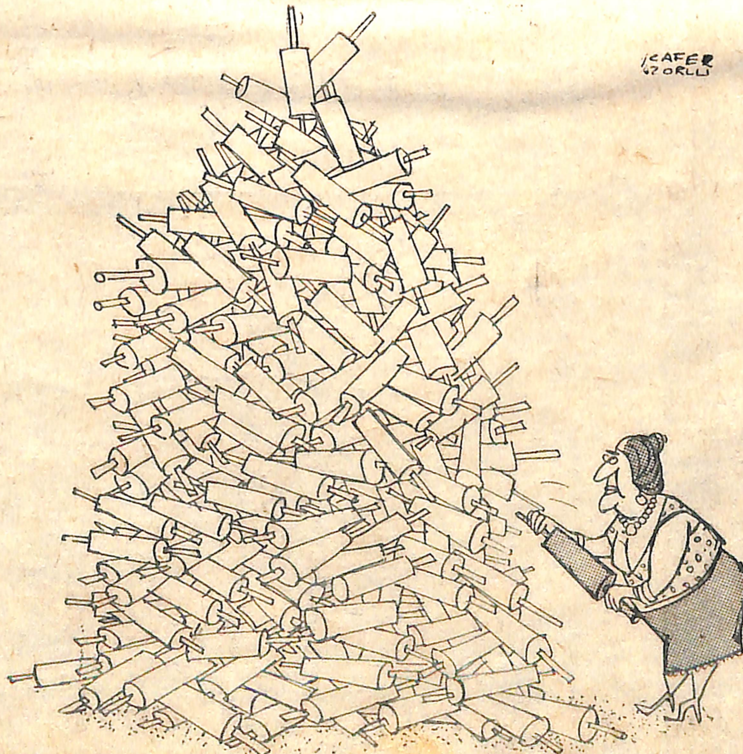
— Şapkanızı düzeltiniz. Fiyongası sağa gelmiş, dedi. Hani bastonunuz? Ha... Sahi... Bavulun kenarına sokmuştum. Eldivenlerinizi giyin, bakayım... Yakanızı kaldırın. Ben sizin de eşyanızı kendi evime götürüyorum. Yarın sabah hizmetçi ile yollarım. Şimdilik Allaha ısmarladık. Haydi gidip istirahat edin.

Dostum Nikola hayretinden küçük dilini yutacaktı.

— Bu ne iş?... diye yüzüme baktı.

— Eee... dedim. İnce taraflarını bulup kadınları kullanmasını bilmeli, evlât...

Kruşçef'in karısı da sulh istedi. (Gazeteler)

— İşte ben de silâhımı bırakıyorum!

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA

Çizen: BÜLENT EREN

31

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 13 —

Enişte, Tayfur'un güveylik elbiselerini bugün gözleriyle görmemiş mi?

Sabahleyin İstanbul'a inmişti. Meğerse kendi işleri için gitmemiş, Tayfur'dan bir haber alabilmek için ortalığı kolaçana çıkmış.

Şani paşa zadenin terzisi (Mir) i, mirikelâm kelimesinden zihnine nakşeylemişmiş. Doğru (Mir) in dükkânını boylamış.

«Kerkük sancağı mutasarrıfıyım, İstanbul'da mezunen bulunuyorum. Bir redingotla bir pardösü diktireceğim!» diyerek kumaşlara bakarken, Şani paşanın ahbabı olduğunu söylemiş, lâfı oğluna getirmiş. Tayfur'un güveylik elbisesiyle üç kat kostümünü göstermemişler mi?

Artık bu kadarı uydurma olamaz.

Hınzırdaki muammanın sebebi anlaşıldı; evleniyor.

Metanetime kendim de şaştım. Bu kadar metin olduğumu hiç zannetmezdim. Tayfur'un evlendiğini işiteyim de kendimi kaybetmiyeyim düşüp bayılmıyayım... Hayret!...

Erkeklerin zaten hangisinde vefa, vicdan var ki bu mağrur ve şımarık paşa zadede olacak.

Evlenirse evlensin, Allah mübarek etsin; işine kimsenin karıştığı yok. Yalnız bir noktayı merak ediyorum: Acaba kimi alıyor?

Eniştenin çenesi açılmıştı.

«İnanma dostuna, saman doldur postuna»... «Kalleşte vefa, ölü evinde safa olmaz»... gibi meseller söylüyor, teselli tarafına gidiyordu:

— O da kolay, kızın kim olduğunu da anlarız. Sen keyfine, zevkine bak «Duvarı nem, insanı gam yıkar.» Gam yiyeceğine bilmem neme macunu ye. O nesep fakiri, zekâ züğürdü, irfan mahrumu heriften örnek alsana. Onun sana yaptığını sen ona yapacaktın... Bundan böyle usbahası olsun, anladın mı iki gözüm?

Enişte, bir kaç kere öksürdükten sonra «ya hay!» sayhasını çıkarıp gene söze başladı. Onun 60 yıllık eski püskü beyitleri, arapçalı, acemceli felsefeleri malûm ya, hepsini sıralıyor:

Hüsnü amel himmetle böyledir
Erlik on ise dokuzu hiledir.

Bu dünya yalan dolan dünyası, desise ve hud'a dünyası, dübara dünyası... Hilekâr mısın, senden rahatı, senden mergubu, senden mahbubu yok; baş tacı oldun gitti. Dürüst müsün, senden rahatsızı, senden menfuru, senden mezmumu namevcut, kadem türabı olup ezildin vesselâm...

★

Tayfurun aldığı kızı muhakkak öğrenmek lâzım.

Düğüne behemehal gideceğim; koltuğu mutlaka göreceğim; öyle bir kahkaha da atacağım ki...

Hasip paşanın bohçacı hanım, cemiyetin nerede olacağını öğrenip yarın, öbür gün haber getirmeyi vadetmişti.

Ya düğün evine biletle girilecekse.. Bu moda da yeni çıktı. Sanki bir marifetmiş gibi büyük velimelere biletsiz seyirci sokmuyorlar.

Enişte bey, hem höpür höpür kahvesini içiyor, hem de (orasını bana bırakın!) der gibi başını sallıyor.

Haydi düğün evine girmenin kolayı bulundu. Ya elbise meselesi?.. Tayfur'nn cemiyetine, gelişigüzel tuvaletle gidilir mi?

Geçen sonbahar diktirdiğim pembeler, pek giyilemiyecek gibi değil amma, bu düğüne katiyen olmaz. Koltukların altı berbat; eteği yarım kloş, kolları fazla bombe...

Hayır, ne bu pembeler, ne de filizim giyilebilir. Onu da, Sacit paşanın Kozyatağındaki sünnet düğününde görmiyen kalmadı.

Yeni bir tuvalet diktirsem... En aşağı on liranın kapısı.

Odadakilerin hepsi, şakaya hoğuyorlar. Ayşe hanım diyor ki:

— Uzun boylu hatun nerede ise gene damlıyacak. Hasip paşaya ümit verici bir cevap göndersek. (Yarın 4 vapuru ile İstanbula iniyoruz, ahbaplardan birinin cemiyetine davetliyiz; ufak tefek alacağız, Haçopulo çarşısındaki madamın terzihanesine uğrıyacağız!) diye kapısını yapsak. Terzi madamı söylerken göz kırparız; cin gibi hatun da çakacağını çakar, paşaya müjdeler... Vallahi, dünyalar Hasip paşanın olur. Sevine sevine bizi bekler... Terziye gitmeden evvel, büyük mağazaların birinden esvaplığı kestiririz. Bana kalırsa, kuyumcu Babayanın önünde de yavaşlarım; camekâna bakarak: (Paşacığım, haniya vadiniz?) deyip bir mücevher de aldırtırım... Terzinin dairesine gireriz. Hoppala!. Ben deli miyim ayol, sonunu getireceğim, lâkırdımı kesmeyin!.. Terzihaneye çıkarız; tabiî, arkamızdan paşa da çıkar.... Bir kenara biraz ilişiriz. Selâm sabah derken, gene kum sancımı tutturuyorum, yıkılıp gözlerimi kapayıveririm. Sen de: (Aman bir doktor yok mu?.. Eczane ne tarafta?..) diye feryada ve çırpınmağa başlarsın.. Bir hanım bayılmış diye etraf birbirine girecek, herkes koşuşacak. O kalabalıkta, koca sakallı paşa hiç durur mu? Hafiye, mafiye görmemesi için, bilmem nesine sapar, taşı, sırra kadem basar..

Agavni, ellerini birbirine vurarak:

— Yaşşa Kanaryacığım!.. Senin kırıtta kurnaz kadın görmemişim. Sendeki ayak tırnağına benziyeydim, salt Artin avanağının değil, baronların bile baş tacı olur idim! diyor. Enişte bey de, gene sakal falile meşgul, dudaklarını bir tarafa büzüyor:

— Herife bunak kakavan derken, parayı veren düdüğü çalar deyip balta olursa; şuradan şuraya gitmem diyerek dayatırsa?.. Sözüm yanlış anlaşılmasın, maksadım set çekmek değil, muhtemel bir şıkkı derhatır ettirmek.

Ebuzarif beyi pohpohlamak...

Bu da Kanaryanın reyidi.

— Ebuzarif bey de aşırı zengin, diyordu. Denizde kum, onda para, Avuç açıklığın, Hasip paşadan fazlası var, eksiği yokmuş. O da, göbek ata ata koşar, oynıya oynıya kesesini açar.

Enişte, sakal falile beraber mırıldanıyordu:

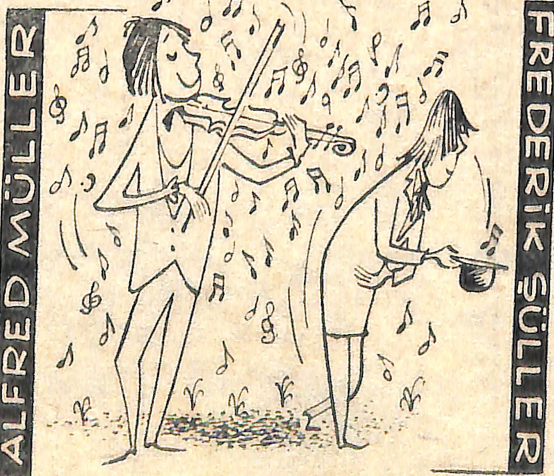
— Çamsakızı hacıbaba diye adamın adı üstünde. Herif eteğinize yapıştı mı bir daha bırakır mı? Dünyayı gözü görür mü? Ayılmak, bayılmak değil a, Ayşe hanım teneşir tahtasına yatsa, hacı fışfışın bildiğini işliyeceği şüpheden varestе.

Bu söz de doğru.

Ülfet beyin yüzüne gülsek...

Ayşe hanım, ağzını bir karış açarak haykırdı:

(Devamı var)

Kaç neslin gençliğini neş'e, merak ve heyecanla sürükleyen iki isim:

Alfred Müller
Frederik Şüller

Evet, şiir gibi iki isim!

Hayatları da şiir gibi macera, şiir gibi aşklarla dolu olan bu iki ahbap çavuşun romanını çizebilmek için ressam ve karikatüristimiz BÜLENT ŞEREN'in de şiir gibi çizgilerle çalıştığını göreceksiniz...

Bir Çalgıcının Seyahati

Bu yeni çizgi romanımız, sizleri haftalarca sevindirecek, haftalarca güldürecek, haftalarca zevk ve heyecan içinde yüzdürecektir!

Gelecek sayıda başlıyoruz

KOMİSER OSMAN

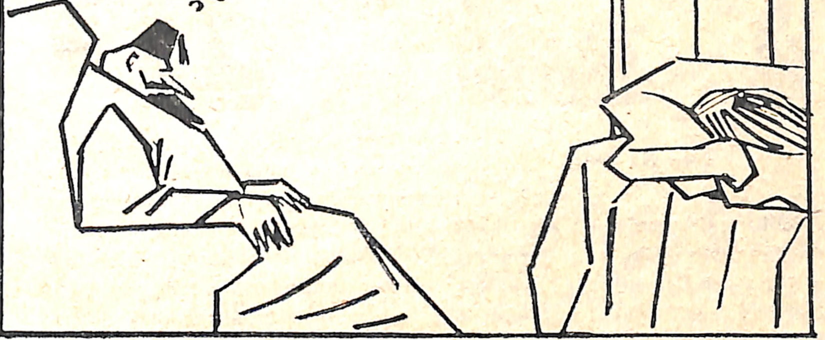

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI

(13)

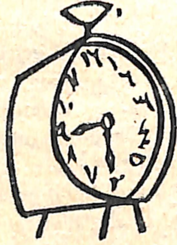
OSMAN BİTKİN TEKRAR KOLTUĞA ÇÖKER, UYUYAN FEHİME HANIMI TETKİK EDER...

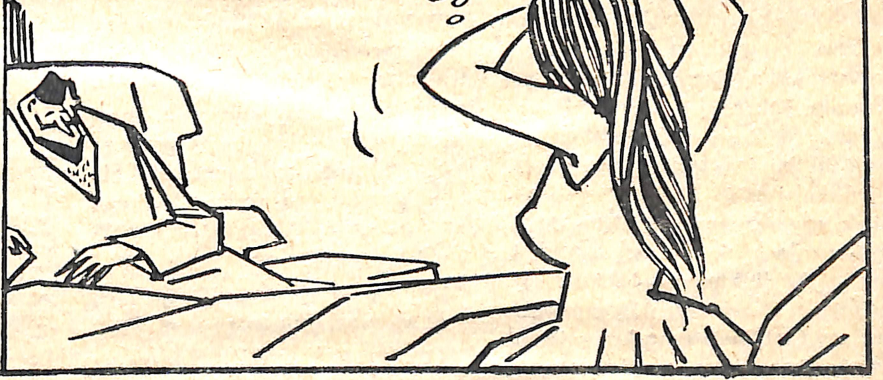

CANI ÇOK SIKILAN VE ÜZÜLEN KOMİSER OTURDUĞU YERDE TEKRAR UYKUYA DALAR, KÖTÜ RÜYALAR GÖRMEĞE BAŞLAR...

SAAT TAM DOKUZ BUÇUKTA FEHİME HANIM UYANIR.

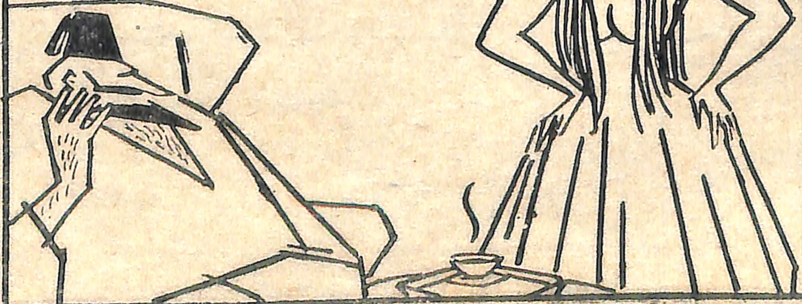

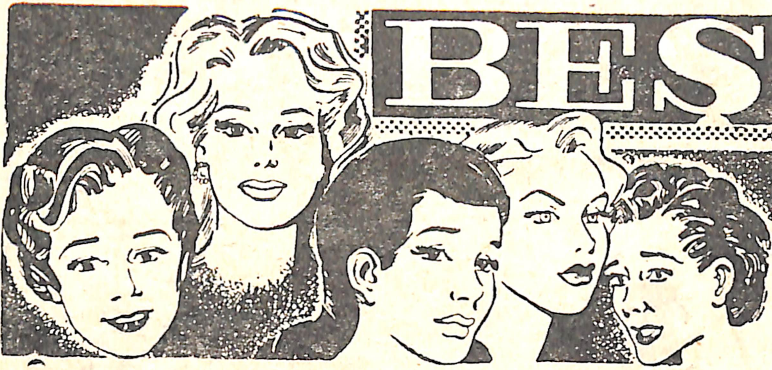
FEHİME HANIM MUTFAĞA İNER, BİR MÜDDET SONRA ELİNDE TEPSİ ODAYA DÖNER. OSMAN UYKULU GÖZLERLE ONU SÜZMEKTEDİR...

KAHVEYİ MASAYA BIRAKAN FEHİME HANIM ELLERİNİ BELİNE DAYAR, OSMANA SERT VE SABİT BİR NAZARLA BAKAR.

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 31 —

Birlikte ofis partisini terkettikleri günden sonra Mike'la aralarındaki vaziyet de değişmişti. Bu büyük bir değişiklik değildi, fakat her ikisi de bunun farkındaydılar. Her ikisi de hem karşısındakini incitmemek ve hem de bu sırada incinmemek için yavaş yavaş birbirinden uzaklaşmaktaydı. Artık sık sık beraber çıkmıyorlardı. Çıksalar bile yanlarına bir zamanlar dünyanın en sıkıcı insanları addettikleri memurları alıyorlar, onlarla konuştukları için de bayağı memnun oluyorlardı. Mike'i hâlâ seviyordu. Fakat bu ihtirassız bir sevgiydi artık. Bu sevgisi dolayısiyle Mike'in elini tuttuğu zaman adamın eskisi gibi heyecanlanıvermesi de onu şaşırtıyordu. Halbuki Caroline onu artık bir âşık addetmiyordu. Tabiî bunun sebebi de Mike'in muvaffakiyetsizliği değildi. Bilâkis o Caroline'e genç kızı minnettar bırakan birşey vermişti. Caroline hâdisenin başkasıyla değil de Mike'la olduğuna seviniyordu. Buna rağmen Caroline bazan suçlu suçlu, Mike'ın onun beklediğini yapmadığını her ikisinin de birbirlerini sukutu hayale uğrattıklarını düşünürdü. Mike onun kafasını yuğurup şekle sokmuş, vüudünün de bu değişikliğe uyacağını zannetmişti. Bu kabil miydi? Herşey sahteydi. Ruhî maceraları, aşkları ve bunu takip eden ihtiras anı, hepsi hepsi... Mike Caroline'i değiştirmiş, onu isteyen anlayışlı bir kafa ve titreyen, meraklı, yarı tatmin olmuş bir vücutla bırakmıştı. Tabiî Mike ona bir lütuf yaptığını söyliyebilir. Caroline de bunu kabul ederdi. Fakat genç kızın sahasını daraltmıştı o, bunun da bir lûtuf olduğunu iddia edebilirdi tabiî. Fakat Caroline bundan sonra ne olacağını düşünüp duruyordu.

Caroline'in emin olduğu bir şey vardı: Günün birinde o da Yazı İşleri Müdürü olacaktı. Mr. Shalimar'ın onun raporlarına gitgide daha fazla güvendiğini, fikirlerine Miss Farrow'unkilerden daha çok ehemmiyet verdiğini biliyordu. Sabır ve çalışkanlıkla gayesine erişecekti Caroline. Tabiî ortada güçlükler de yok değildi.

Ağustosun sonunda Caroline'e oda da vermişlerdi. Küçücük bir yerdi bu, fakat yalnız genç kıza aitti.

İnsanın işini sevmesi hoş bir şeydi. Caroline, «Erkekler de böyle hissediyor herhalde,» diye düşündü. «Fakat onlar para meselesiyle de meşgul oluyorlar. Onu heyecanlandıran ve işini mükemmel surette yaptığını bilmenin verdiği memnuniyetti. Fakat genç kız para meselesini de düşünmeğe başlamıştı. Haftada altmış dolar para mıydı yani? Hususî sekreterler altmış beş dolarla işe başlıyorlardı, Mr. Shalimar'ın kâtibesi ise seksenbeş dolar alıyordu. O madem «Okuyucu» ydu artık, kendisine ona göre de para vermeliydiler. Ocak ayında ona bir servet kadar gözüken elli dolar şimdi genç kıza gülünç geliyordu. Aldığı para kira, yemek ve arada sırada bir şişe içkiye zor yetişiyordu. Hattâ bu yüzden hafta sonlarında Port Blair'e gitmek için parayı zor buluyordu. Annesi her zaman eline dönüş parasını sıkıştırırdı. Caroline bunu hafif bir tereddütten sonra alırdı. Neticede bu, April gibi bir erkekten almaktan daha iyiydi.

April parayı geri vermek niyetiyle alırdı tabiî. Köşedeki bakkal veresiye vermeyi reddettiği zaman Dexter Key genç kıza on dolar ödünç verirdi. Mağazalar genç kız borcunu ödemediği için sert mektuplar yazmaya başlayınca da Dexter April üzülmesin diye ona elli dolar borç vermişti. Dexter zengindi, bu kadarcık para verebilirdi. April de onun bu hareketlerini yeni bir evlenme vaadi olarak kabul etmekteydi. April bir erkeğin bir kadının borcunu, ancak o akrabası, karısı veya metresi olduğu takdirde ödeyeceğine inanırdı. Onu böyle yetiştirmişlerdi çünkü. O Dexter'in akrabası karısı veya metresi değildi, o halde sevgilisi onunla evlenecekti.

Caroline eşikte kımıldandı, kedi uyanarak kucağından yere atladı. Onu uyutmayan sıcaklık değildi. Zira yatağa girip kımıldamadığın takdirde vücut harareti düşer ve insan bir hayli de rahat ederdi. Hayır onu endişelendiren yarın yazacağı mektuptu. Mr. Shalimar ona, bir muharrirle temasa geçmesini, yazdığı kitapların bazı yerlerini değiştirmesini tavsiye etmesini söylemişti. Bu büyük bir mesuliyetti ve Caroline korkuyordu. Rafta toz tutan kovboy romanlarını da okuması lâzımdı artık...

«Ah, kitapların arasında güzel bir eser keşfedebilsem,» diye düşündü. «O zaman muharrir benim olur...» Bu sayede de Caroline ilerler ve nihayet bir gün Yazı İşleri Müdürlüğüne de yükselirdi. Belki gelecek sene bu vakitler o da muharrirlerini yemeğe götürecekti? Caroline kendi kendine, «Bir erkeğin yemek parasını ben ödeyeceğim,» diye düşündü. «Ne tuhaf!» Kendi kendine de tebessüm ediyordu. «İstikbal şansa ve diğer insanlara bağlı. Bazan tahayyül edemiyeceğin şeyler hakikat oluveriyor...»

★

April Marrison ilk defa olarak dolap karyolasındaki çıkık yaya sinirlendi. Yay batmasın diye bu sıcakta kıvrılıp yatacak değildi ya? Yatağı yere serdi, yastığı koydu, kendisi de iyice uzandı. Evet, böyle daha iyi olmuştu. Dexter Key'in sevgilisinin yerde yatması da komik değil miydi? Sosyete sütunları neler yazacaktı kimbilir? Dexter ona dedikodu sütunlarında kendisinden sık sık bahsedildiğini söylemişti. April de artık bunları dikkatle okuyordu, fakat henüz sevgilisinin ismine de rastlamamıştı. «Borsacı Dexter Key'le Fabian Sekreterlerinden April Morrison, birbirlerine âşıklar!» Ah, ne hoş olurdu bu. April gözlerini kapayarak, Dexter'i hayalinde canlandırdı. Genç adam ona doğru eğilerek elini tutuyor ve, «Seni çok seviyorum,» diyordu. «Benimle evlenir misin?» Erkekler evlenme teklif ederken böyle mi söylerlerdi? Ona o zamana kadar kimse evlenme teklif etmemişti. Genç kız Dexter'in kendisine romantik bir şekilde evlenme teklif edeceğini umuyordu. April, «Kimi kandırıyorum,» diye düşündü. Dexter, «Bu gün işim yok, gel evlenelim, dese bile sevinçten çıldırırım!»

★

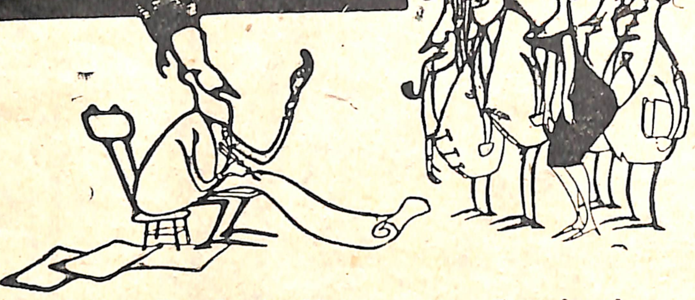
Gregg Adams dirseğine dayanmış, uyumakta olan David Wilder Savage'in yüzüne bakıyor, onun nefesini dinliyordu. Bu sıcakta nasıl da uyuyabiliyordu? Genç kız yaz tiyatrosunda piyes bittikten sonra bir arkadaşından aldığı arabaya atlayıp David'i görmek için New York'a gelmişti. Uyuyamıyacak kadar heyecanlı ve yorgundu. Sabahleyin muhakkak bitap olacaktı, halbuki yine otomobille tiyatroya dönmesi lâzım geliyordu. Şehre gelirken yol gayet kısa gözüküyordu ona, fakat dönüş.. Bitmek tükenmek bilmiyordu. David, umduğu gibi sık sık gelip onu göremiyordu, zira sahneye yeni bir piyes koymakla meşguldü.

(Devamı var)

— Tuuuu... Meğer göz banyosu yapıyormuşsun!

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— *Bülent Seren'e ait bir fıkra var. Onu anlatayım da bari, resmimi güzel çizsin.*

Tarık Dursun KAKINÇ

Ne yazılabilirmiş?

On parmağında on marifeti bulunan dostlarımızdan biri, ismi lâzım değil, bir gün Bülent'e yakınıyormuş. Yakınmıyacak gibi de değilmiş hani oğlanın hali, berbatmış...

— Filim işleriyle uğraşıyorum, aldığım avanslara karşılık evime haciz koydular -diyormuş- cebimde yol parası bile bırakmadılar. Babıâliye gelebilmek için, bir saat bir çeyrek yayan yürüyorum. Çalıştığım gazetenin patronu zam istedim diye kızmış, işime dün son verdiler. Bir dergiye hikâye göndermiştim, tam basılırken dergiyi savcılık emriyle toplatmışlar. Herkes ufak tefek borçlu olduğum için, kimseden kırk para almak ümidim yok. Karı evde hasta, iki gündür açlığımız yetmiyormuş gibi, bir de ilâç, doktor parası çıktı başıma... Bu durumda ne yapacağımı şaşırdım birader... Kafam durdu. Bir de karşıma geçmişler, çalışmıyorsun, yazmıyorsun diyorlar. Bu halimde ilham gelecek te yazı yazacağım. Tek kelime düşünemiyorum vallahi. Sen söyle kardeşim, yazılır mı, yazılabilir mi?..

Bülent:

— Yazılabilir, yazılabilir... demiş!

Öteki, gözleri yuvalarından fırlıyarak, saldırmış yakasına:

— Yazılabilir ha! Ne yazayım, çabuk söyle!..

Bülent yine fütursuz:

— Vasiyetnameni, demiş..

★

Şampiyon!

On senedir ikincilikten yukarı çıkamıyan atlet Ahmedin karısı, kocasının spor yapmasını katiyen istemezdi.

Ahmet, son derece kılıbık olmasına rağmen, bir gün yine stada koştu. Dayanamadı, Gül Kupası atletizm yarışmalarına katıldı. 5.000 metre koşuyordu. Tabii, bermutad en arkada...

Birinci, ikinci ve diğer turlar böylece devam ediyordu. Yarışın bitmesine 400 metre kala, vaziyet yine aynıydı. Fakat bir mucize oldu:

Herkesin sesi, nefesi kesildiği bir anda, kalabalık tribünlerden bir ses yükseldi; «Ahmeeeeet.... Karın geliyor... Karıııın...» Ahmet finişe kalktı; sondan ikinciyi, bir digerini ve nihayet bütün atletleri bir rüzgâr hızıyla geçip ipi de sürükleyip, çıkış kapısına doğru koşup gitti;

Stadyum âdeta inliyordu: «Yaşa şampiyon....»

Çakalı yüze, deveyi düze!..

İki yalancı konuşuyorlarmış. Bunlardan biri:

— Geçen gece falan köye gidiyordum, bir şimşek çaktı. Yol kenarında tam bin tane çakal saydım, demiş.

Ötekisi de durur mu?.. Biçimine getirerek şu yalanı yumurtlamış:

— Dün minareye çıkmıştım, minarenin serefesinde ne olsa beğenirsin?.. Şerefede dorumlanmış bir deve yok mu!..

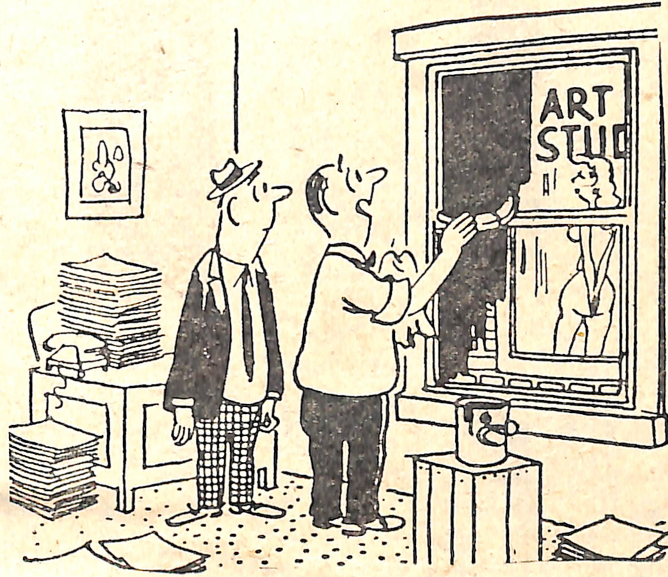
Birinci yalancı arkadaşının bu yalanına kızmış:

— Yahu, minarede deve dorumlar mı? Sen bu deveyi düze indir bakayım, deyince öteki hemen:

— Be birader sen çakalı yüze indir de, ben de deveyi düze indireyim, demiş.

Sabahattin DİNÇER

Milletler Gülüyor

— Başka çare yok, iki haftadır iş yapamıyoruz!

Fiatı!

Gelgeç müşterilerden biri, mücevherci dükkânına girdi ve vitrindeki küpeleri işaret ederek:

— Affedersiniz dedi; şu köşedeki, zümrük ve yakutların fiyatını öğrenebilir miyim?

Mücevherci:

— Bin ikiyüz frank Mösyö! dedi.

Müşteri bir ıslık çaldı ve diğer bir mücevheri işaret ederek:

— Peki, ya bu iğne, diye tekrar sordu; hani şu ay şeklinde ve elmaslı olanı?..

Mücevherci bu meraklı müşteriyi baştan ayağa süzerek:

— O iğne için mösyö, diye cevap verdi; ıslığınızı iki defa tekrarlamalısınız!

Okulda

Öğretmen talebelere, hayvanlara fazla sokulmanın pek doğru olmadığını anlatıyordu. Bu sırada kendisine sual filân sorulmamış olan küçük Toto atıldı:

— Evet matmazel, hakkınız var, hayvanları çok sevmek çok zararlıdır.

Öğretmen biraz alayla:

— Benimle ayni fikirde olmana sevindim Toto, dedi; fakat bu kadar hararetle bu konuyu müdafaa etmenin sebebi nedir?

— Söyliyeyim matmazel, dedi Toto; büyük annemin küçük bir köpeği vardı, ve hayvancağızı hiç kucağından indirmez, durmadan severdi, sonra ne oldu biliyor musunuz? Zavallı köpekçik öldü!..

Kocaman lâflar

Bir konferans; tek başlarına bir şey yapamıyan, fakat bir araya geldikleri zaman yapılacak hiç bir şey olmadığına karar verebilen kimselerin teşkil ettiği bir gruptur.

★

Kötümser, «ya iyimser haklı ise» diye korkan kimsedir.

★

Tarihin en kötü tarafı, her tekerrür edişinde fiatların biraz daha yükselmesidir.

★

Nezaket, insana otobüsteki yerinden başka bir şey kaybettirmez!.

★

Radyo veya televizyonu kapattığımız zaman düğmenin çıkardığı ses programların yapıldığı stüdyolardan duyulmadıkça bu âletler mükemmel hâle gelemez.

★

Aşk mehtaba benzer; büyümesi bitince küçülmeğe başlar.

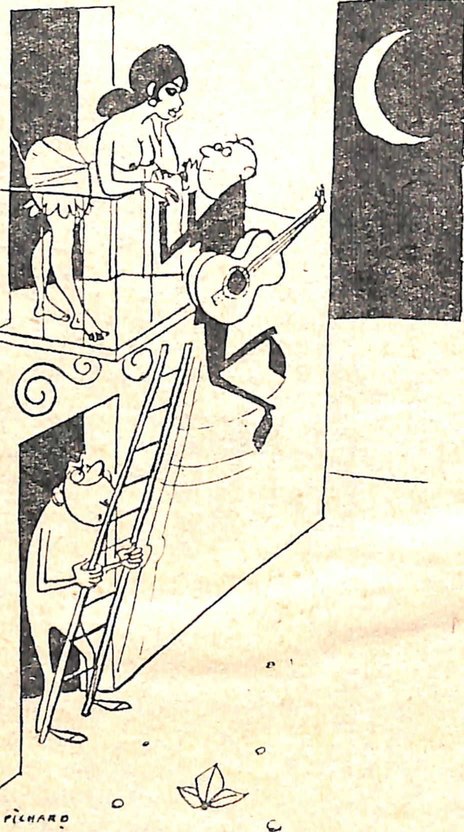
★

Kolejin telefonu üzerinde şöyle bir ilân asılı idi: «Lütfen üç kızdan fazlasına telefon etmeyin.»

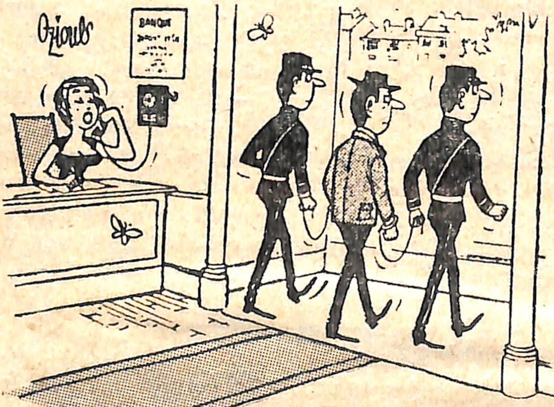
★

Vicdan, diğer bütün işler iyi gittiği zaman sizi rahatsız eden sestir.

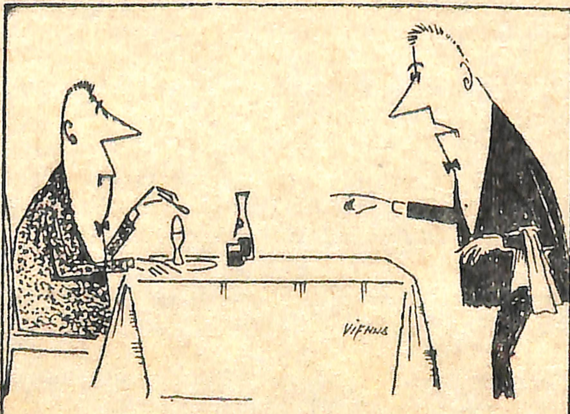
dünya karikatürleri

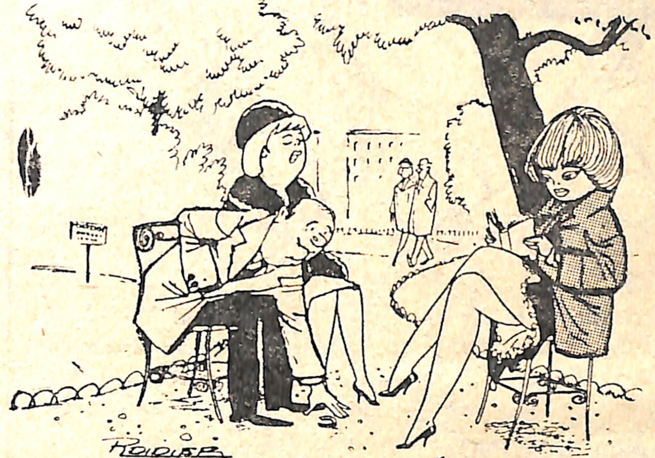
—KORKMA GİTTİ... BU GECE CANI BİRAZ EĞLENMEK İSTİYORMUŞ...

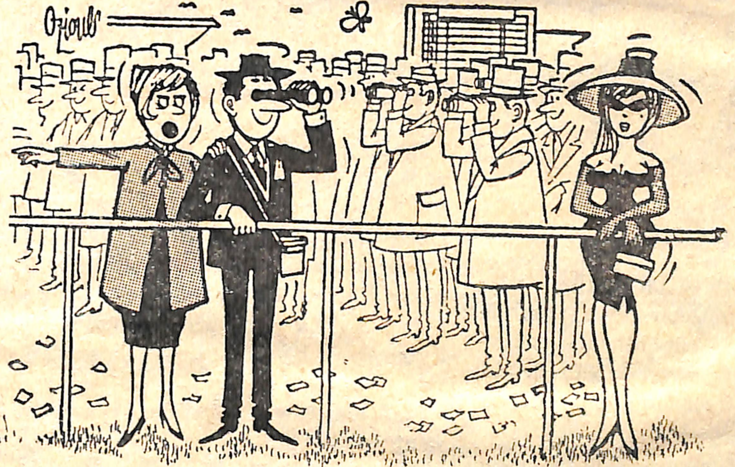
—DİREKTÖR MÜ? GİTTİ... İKİ SENE SONRA GELECEK!

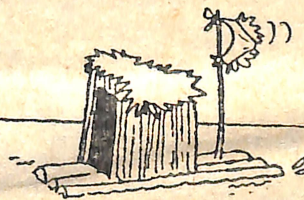
—AMAN YUMURTAYI ÇABUK YİYİN, TAVUK ARAMAYA ÇIKTI...

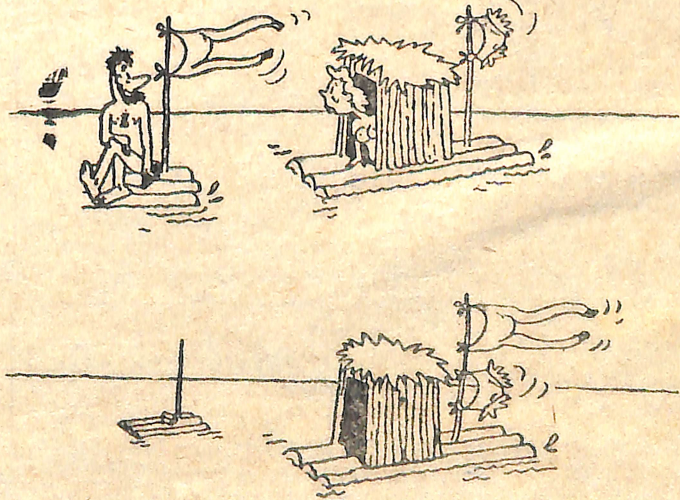

—NE OLUYORSUN POOOL? BOYUNA DİŞLERİN YERE DÜŞÜYOR!

—HEEEY... ATLAR BU TARAFTA KOŞUYOR!

YAZISIZ

HERKESİN BİR ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı: Şeytan'da!

Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı: Şeytan'da!

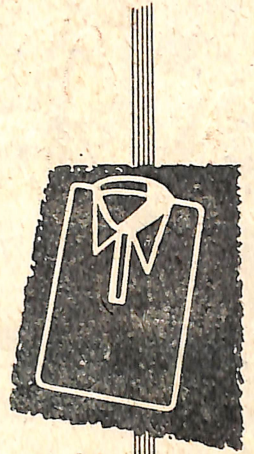
Şeytan, gençlerin neşesini, ihtiyarların gençliğini arttıracaktır!

AK. 35

Modern erkek yalnız kravatlı olanı değildir!

Şimdi dünyanın bütün erkekleri çok rahat olan ve kravatsız giyilen TRİKO Gömlekleri tercih etmektedir. KAZOVA TRİKO gömlekleri düz, ekose modelleriyle buruşmaz jarse kumaşlardan mamul her bedene uygun olarak bütün erkeklerimizin emrindedir.

MODERN, ZARİF

Kazova

Triko erkek gömlekleri

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından ve Büyük Tuhafiyecilerden ısrarla Arayınız.

ilancılık - 2079 - 36

Hiç bir yerde neşredilmemiş Yepyeni Şiirler:

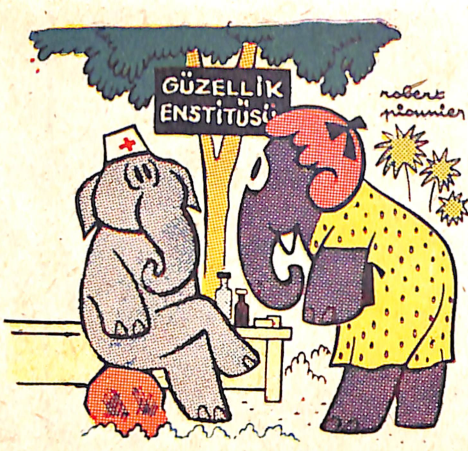
işte Benim Dünyam!

Orhan Seyfi Orhon

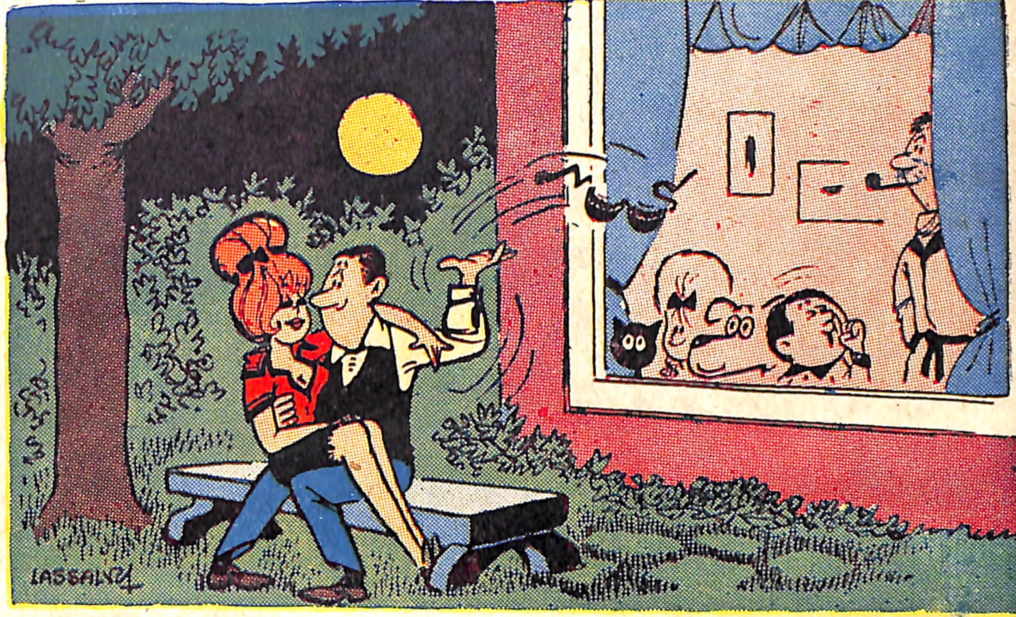
Pek Yakında çıkıyor.

AK. 37

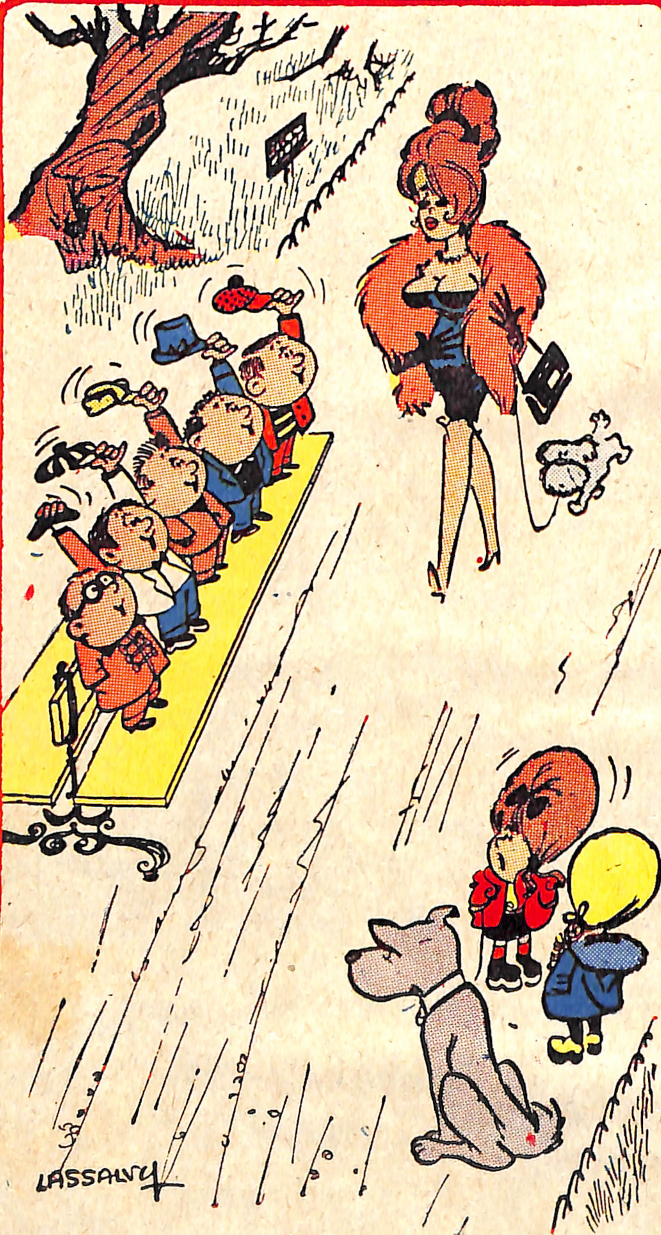
Akbaba

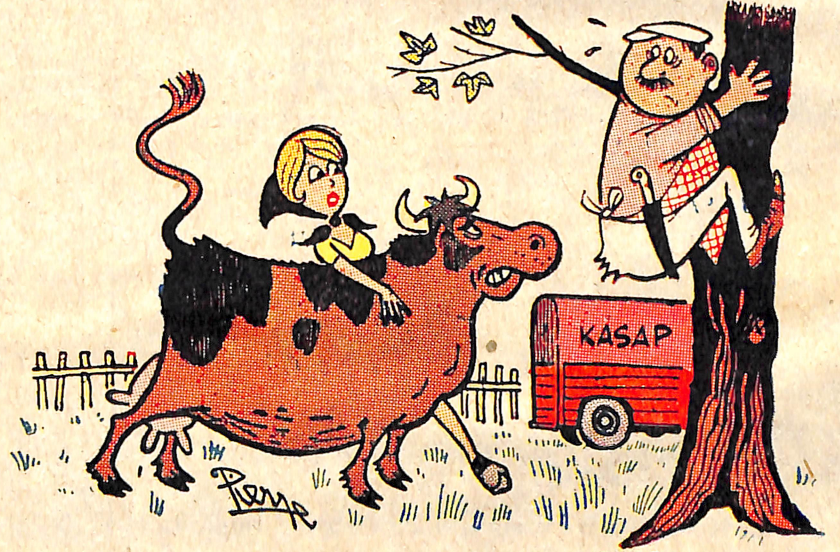
-BRİGİTTE BARDOT'NUNKİ Gİ-
Bİ BİR BURUN İSTİYORUM...

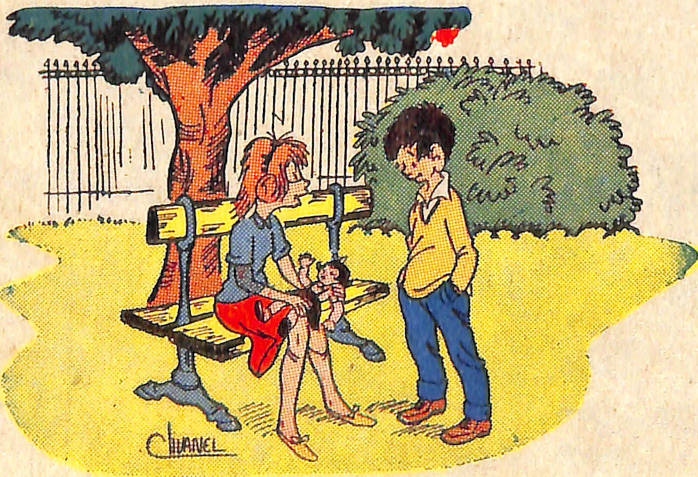
BABA - HADİ SİZ ÇEKİLİN BAKAYIM, İŞ CİDDİLEŞİYOR!

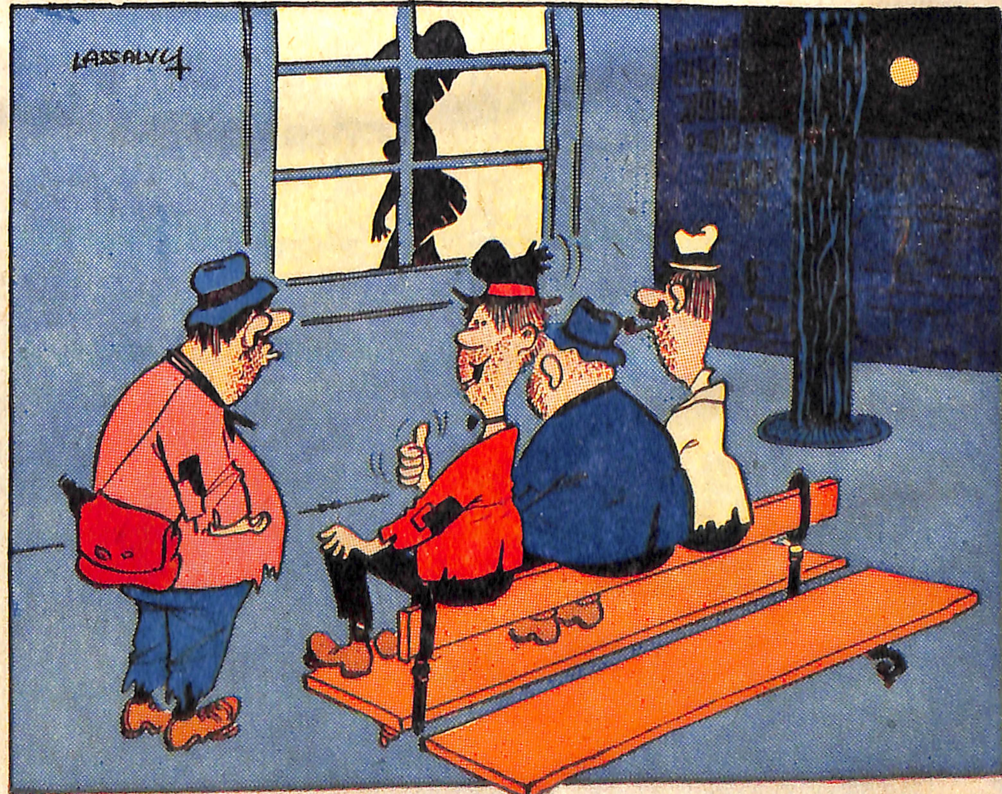
-ŞU APTALLARA BAK, BİR KADIN GÖR-
DÜLER Mİ KENDİLERİNİ KAYBEDİYORLAR!

-KORKMA CANIM KORKMA, SENİ
ONA VERECEK DEĞİLİM!

-BEBEĞİNİN ADI NE?
-MARİLYN MONROE... AMA BE-
NİMKİ ÇOK AĞIRBAŞLIDIR!

-GEÇ KALDIN, AYAKTA SEYREDECEKSİN!